

கலாநிலயம்

A Literary Weekly
வியாழன்தோறும் வெளிவரும்.

வருஷ சந்தா

உள் ராடு	ரூ. 7	8	0
புற நாடு	ரூ. 9	8	0

காரியாலயம்:—

வேளாளர் தேரூ,
புரசைபாக்கம், சேண்ணே.

Vol 5.]

1932 நவம்பர் மீ 10 ல

[No. 44]

பொருளடக்கம்.

1. தலையங்கம் (Leader)	861	6. பொதிகைகளின்டு (ஒரு சொற் பல்கொருட் பெயர்த் தொகுதி)	861
2. தமிழ்ப்பாடம் நளவெண்பா - கலிதொடர்காண்டம்	863	S. வையாபுரிப் பிள்ளை B.A. B.L. 870	
3. குடிவாழ்க்கை (Plato's Republic) K. இராஜகோபால்	865	7. இரப்பதொழித்த இறைவன் N. R. சேஷாக்சாரி 871	
4. நம்மாழ்வார் வைபவம் (4-ம் பத்து, 1-ம் தசகம்) K. இராஜகோபாலாச் சாரியார் B.A., B.L.,	867	8. ஜமலியல் ஸீலர் (அங்கம் 5. களம் 3) தேக்ஸ்பியர் நாடகம் 874	
5. திருக்குறள் நீதி (பொருட்பால்). A. இராமலிங்கம்	869	9. கம்பராமாயணம் (மார்ச்சன் வதைப்படலம்) T. N. சேஷாசலம். B.A. B.L. 875	
		10. வர்த்தமானம் 87	

கலாநிலயம்

அறிவில்லாத் தீற்மை 2.

இச்சைக்கே இலக்காவதின்றி அறிவிற்கு ஆதாராமா கிண்றவைகளாய் நிகிலப்பொருள்கள் நினைக்கப் படுமாயின், அன்றைக்குத்தான் நாம் துன்பப் படிகுழி யைக் கீழேவிட்டு நல்வாழ்வின் மலைமீதேறி மெய்யாய விடுதலையென்னும் உன்னதசிகரத்தை அடைவதற்கு வலக்காலை முன்வைத்துப் புறப்பட்டவர்களாவோம். எனின், இச்சைக்குஇயன்ற திறமையினைச் சாராமல், அவ்விச்சையில்லாவோரு அறிவினை ஆதரித்திருக்கும் வாழ்க்கையே மறுமையொடுஇம்மையிலும் முத்திலை முயல்கின்ற கெறியாகுமென்பதை மாந்தர் தெளிந்து கொள்ளவேண்டுவது யாதினும் முதன்மையாய் நிற்கின்றது. இவ்வரை புதுமையன்று; பொய்தொடாத நிலைபோய் எட்டியவர் முதல், அத்தனையும் அப்படியே விழுங்கவேண்டும் என்னும் இச்சையால் அங்காந்த வாயினர்களாய் அலைந்து திரியுமொரு பொய்பே உருவெடுத்தாற்போன்ற கயமையினர்தாம் ஈருக யாவரும் இதனையே சாத்திரமும் அனுபவமுங் காட்டிக்காட்டி ஓயாமல் எடுத்திப்பக் கேட்டுவருகின்றேம். எனி னும் என்! “கற்றதுங் கேட்டதும் அவலமாய்ப் போயிற்றன்றே” என்று இறுதியில் கழறவேண்டி நேர கிண்றது. ஆயினும் தாயுமானவர் அனைய பெரியோர் இங்ஙனம் வருந்தும்போது, தன்மையிடத்தில் பேசுகின்றனரானாலும் உண்மையில் அது, உலகமாந்தரின் உள்ளத்தில் விளையுமொரு கையறநிலையைக் காட்டுகின்ற பெற்றியதன்றித் தம்முடைய தளர்ச்சியையே சாற்றுகின்ற செய்தியென எளிதில் மதித்துவிடுதல் நேரிடங்ற. அகன்ற மனமுடைய பெருந்தகையினராதவின் பிறர்துயரத்தைத் தம்துயரமாகப் பாவிக்கின்றனர். ஏவர்.

அவாவினைபும், அவாவிற்கு ஆட்செய்யும் திறமையைபும் கோதெனக் கழித்து, அவைகளுக்கு மேறி மிர்துசிற்பதற் குதவுவது அறிவு. இச்சை யொன்று கொண்ட விடத்து அவ்விச்சையை நிறைவேற்றுவதற் குரிய திறமைகளைப் பயிலப் புகுவதன்முன், அவ்விச்சைதான் யாதோ என்பதை உட்புகுக்கு ஆராய்கின்ற நினைவும் அறிவும் வேண்டும். இச்சைக்கு இலக்காகிய ஒரு பொருளாத் தேடிப்படைப் பதில்லை என்பதற்கும், அப்பொருளின் தன்மைதான் யாதோ என்பதைத் தேர்ந்துகொள்கின்ற நினைவும் அறிவும் வேண்டும்.

இவ் வறிவினை அடைவ தெங்னாம்? கொள்ளலானும் புகுபதற்கியல்ல தொன்றன்றி து. ஒருவளை நோக்கி, “மைந்த, இந்த இருப்புச் சங்கிலியை இழுத்து இழுத்து அறத்துவிடு” என்பதற்கும், “இச்சையென்னும் ஒரு விருப்புச் சங்கிலியை அறத்துவிடு” என்பதற்கும் பேதம் பெரிதொன்று மில்லை. இருப்புச் சங்கிலியை அறுக்கப் புகுவதன்முன்னாலுவன்எத்தனை போடுத்தப்பிரசிகள் செப்து முதிர்த்திருக்கவேண்டும்பே. இருப்புச் சங்கிலியை அறுப்புதற்கு உடற்பயிற்சி வேண்டுமாயின், விருப்புச் சங்கிலியை அறுப்புதற்கு வேண்டிய மனப்பயிற்சி அதனினும் சிறியதோ பெரியதோ என்பதைச் சிந்தித்துப்பார்க்கத்தான் வேண்டாவோ—வேண்டுவதெல்லாம் வாய்சின்று வழியும் வைராக்கிபந்தானே! இதனை மறத்தலா வண்டே மக்களிற் பெரும்பாலோர்க்கு அவர் கற்றதுங் கேட்டதும் அவலமாய்ப் போய்விடுகின்றது. ஆதலின் இச்சையில்லா அறிவிற்கு ஆதாராமாகியபயிற்சிக்கு இயன்ற வைகள் எவையெனச் சிறிதிங்குச் சோதிக்கலாம்.

தத்துவ ஆராய்ச்சி, வித்தகனிலை, சமயப்பற்று, கலை யணர்வு, என்னுமின் நான்கும் மனிதனைத் திறமையினின்று திருப்பி அறிவின்பால் செலுத்தும் ஆர்வமுடையவைகளாம்.

செல்வம் சேரச்சேர இச்சையும் நினைவீறிவிடும் என்னுமல்ல வீண் எண்ணைத்தைக் கால்கொண் டிமுத் தெறிந்து கொல்லவல்லது தத்துவ ஆராய்ச்சி. ஒருவ னுக்கு உண்மையில்வேண்டப்படுவது எது என்பதைத் தேர்வதன்முன், வேண்டப்படாதவை எவ்வ என்பதைத் தெளிந்து விலக்குவதற்கு, தத்துவ ஆராய்ச்சி அளப்பிரிய உதவி செய்யும். கல்சரை (Culture) அடையவேண்டும் என்பதைக்காட்டிலும் செல்வத்தைய கையவேண்டும் என்னும்கருத்தில் ஆயிரமடங்கு அதி கம் ஆழந்தவனு யிருக்கின்றன் மனிதன். எனினும், ஒருவன் எவ்வண்ணம் இருக்கின்றன் என்பதே முக்கியமாகுமானால், எவ்வெவைகளை வைத்திருக்கின்றன என்பது இன்பிலைக்கு எள்ளாவும் பயன்படாமை நிச்சயமாயிற்றே. இதனை உணர்வதும், அவ்வணர்வின் படி நம்முடைய வாழ்க்கைகளை நடத்துவதும் தக்க பயிற்சியால் பின்னர்க் கைகூட்டிலையவைக் காபி னும், இவ் வண்மையுணர்வு ஒன்றுள்ள என்பதையே அமுமதலில் உரிய காரணங்களுடன் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது மிகவும் அவசிப்பு. அவ்வண்மையை எடுத்து உரைப்பன சிந்தனையாளர்களாகிய சான்றேர் வரைந்து வைத்திருக்கின்ற தத்துவநூல்களாம். இவைகளை ஒதுவதால், “இச்சைக்கு நாமேன் அடிமை செய்யவேண்டும்” என்னும் ஐபம் உதிக்கத்தலைப்படும். ஓர் ஜியத்தினின்றே தத்துவ ஆராய்ச்சி பிறக்கின்றது. இந்த ஆராய்ச்சியில்புகுஞ்சு ஒருவன், சோம்பேறிச் செல்வத் திலேனும், கண்தலை தெரியாக்க களியாட்டச் சுழற்சியை வேலும் அவிழ்து முடியமாட்டான். சான்றேர் சிந்தி த்துரைத்த தத்துவ நால்களை ஒதுவதன் பயன் இது. எனினும், ஓபாமல் ஒருவன் புத்தகங்களைப் படித்துக் கொண்டிருப்பதே கடனாக்க கிடக்கவேண்டும் என்று நாமிங்கு வற்புறுத்தவில்லை. ஏனெனில், மற்றவருடைய கருத்துக்களே இடைவிடாமல் நம்முடைய மனத்தினுள் அடர்ந்து கொண்டிருப்பது நல்லதன்று. அவை ஒருகால் நம்முடைய கருத்துக்களைப் பினித்துச் சிதைத்துவிடலாம். நாள்மைவில் நாம், நமக்கு இபற்கையாகிய சிந்தனைக்கிழை அடியுடன் இழுக்க வர்கள் ஆவதும் இயலும். ஆதலின், நாமே பலகால் சிந்தித்துத் தெரிந்து கொள்வதன்முன் ஒரு விடயத்தைப் பற்றிப் படிக்கத் துவக்குவது மிகவும் ஆபத்திற்கிடமாகின்றது. நாம் தத்துவநூல்களைப் படிக்கும்பொழுது வேறொருவன்ல்லை நமக்குப் பதிலாகச் சிந்திக்கின்றன ; பிறகு நாம் அவனுடைய சொற்களைமட்டுமே திருப்பிச் சொல்கின்றவர்களாக முடிகின்றோம். ஆதலின், நாளமுழுவதும் படிப்பதிலேயே கழிக்கின்றவன்கதி, வரவர, சிந்தனைக்கிழை இழுந்து தீர்க்கின்றது. எனின், உலக அனுபவத்தைத் தன் சுயசிந்தனையால் ஆராய்ச்சிசெய்து உண்மைகிலையை உணர்ந்து கொள்ளப் பயில்வதே முதலிற் செய்யவேண்டிய முயற்சியாம். இது செப்தமின் இவ்வனுபவங்களைக் கொண்டு ஏனையோர் எவ்வழி சிந்தித்திருக்கின்றனர் என்பதைச் சோதிக்கப் படுவது நன்மை பயப்படுதல் இன்றிய மையாததுமாகும். அப்பொழுதே தன் சிந்தனைகளில் இருந்ததுவறுகளைத் தெளிந்தறிந்து திருத்திக்கொள்ள

இயலும் ; அதுவுமன்றி, ஏனையோர் சிந்தனைகளில் தவறு இருக்குமாயின் அத் தவறுகளுக்கு ஆளாகாமல் காத்துக்கொள்ளவுக்கூடும். ஆதலின், தத்துவ நால்களைப் படிப்பதன்முன் தத்தம் சுய அனுபவங்களைச் சோதித்தற்கும் முயல்கின்ற பயிற்சி பெரிதும் வேண்டப்படுகின்றது. இதனை நினைவிற்கொண்டு புத்தகங்களின் வழியாகக் ‘கல்சர்’ எப்தத் தலைப்பட்டால் தான் நன்மையினையும். பெட்டிக்குள் வைத்திருப்பவைகளைக் காட்டிலும் நம் தலைக்குள் வைத்திருக்கும் விடயங்களை நம்முடைய இன்பநலங்களுக்கும் நம்முடன் வாழ்வார்தம் இன்பநலங்களுக்கும் ஆதாரமாகின்றன என்பதை ஒருபோதும் மாந்தர்கள் நும் பெயரிற்குரிய ஒருவரும் மற்றதலாகாது. சுய அனுபவத்தை ஆராய்கின்ற தத்துவச்சிந்தனைகளும், அவைகளை ஆராய்த்துரைத்திருக்கின்ற ஆண்டேர் சொற்களும், தொலையாத இச்சையின் தொடர்பினின்று நம்மை எழுப்பி, அவ்விச்சையின் அடிமையினின்று அறிவைக்காப்பாற்றவல்ல உதவிகளாகும். அப்பொழுதே, உலகப்பொருள்களைத் தத்தம் இச்சையுடன் தொடர்புபடுத்தாமல், சுயநச்சும்ச்சியின்றித் தமக்கு அவை புறத்திருக்கும் பெற்றியை ஒர்ந்து அவைதம் உண்மைகிலையை மதித்துணரும் அறிவானது ஆரம்பமாகின்றது. ஒருவிடபத்தைப் பற்றிநம்முடைய நோக்கம் என்ன என்பது தத்துவத்தாய்மைக்குச் சிறிதனவேனும் வேண்டற்பாலுதன்று. அவைதாம் நமக்கு அயலாக இருக்கின்ற அவ்விருக்கையிற்றுனே அவைகளை நம் மனது ஏற்றுக்கொள்வது தத்துவம். அத் தத்துவத்திற்றுன் திறமையின் அரவுக்கொடி சாய்ந்து அறிவின் முரசக்கொடி உயர்ந்து பரக்கும்.

தத்துவ ஆராய்ச்சி இதவாயின், இதன் முதிர்ச்சியை வித்தகங்களிலை. இச்சையின் திறமையுடன் சூராத ஆழமுடை அறிவின் அமைதியை வித்தகம் என்றமைப்போம். கீழ்க்கொல்லப் பிராணிகள் அறிவென பதின்றி முற்றிலும் இச்சையே உருவாயிருக்கின்றன; மனிதரோ, பொதுவில், இச்சையின் பாகம் மிகமிக அதிகமாகவும், அறிவின்பாகம் உண்டோ இல்லையோ என்னும்படி மிக மிகக் குறைவாகவும் உடையவர்களாயிருக்கின்றனர். வித்தகர்க்கோ அறிவே அதிகம்; அவர்பால் இச்சைப் பெற்றோ இல்லையோ என்றும் படி அருகிக் கிடக்கின்றது. வித்தகத்தின் (Genius) இலக்கணத்தை ஹோபன்றார் பின்வருமாறு வகுத்தக் கூறுகின்றார்கள்:

Genius is simply the completest objectivity—i. e. the objective tendency of the mind.....Genius is the power of leaving one's own interests, wishes and aims entirely out of sight, of entirely renouncing one's own personality for a time, so as to remain pure knowing, subject, clear vision of the world.....Therefore the expression of genius in a face consists in this, that in it a decided predominance of knowledge over will is visible. In ordinary circumstances there is a predominant expression of will, and we see that knowledge only comes into activity under the impulse of the will, and is directed merely by motives of personal interest and advantage.

இதன்படி இச்சையினின்று விடுபட்ட அறிவானது விடயங்களை, அவைதாம் இயற்கையில் இருக்குமாறே, பார்க்கவல்ல தாக்கின்றது. மந்திர மையைப்போன்றவில் வித்தகத்தால் விடமங்களின் நிரந்தரமான

உண்மைகளை உற்றுநோக்கலாம். இருண்ட மேகத்தூ டுருவிவரும் சூரியகிரணங்களென்ன, விடயங்களின் தோற்றுத்துச் செல்லுமில்லைத்தகமானது உலகத்தின் உண்மை இதயத்தை நமக்கு உறை ஒளி

செய்து காட்டுகின்றது. விடயச் சுழற்சியுள் நம்மைக் கொண்டுபோய்க் கரைத்துவிடாமல் அவைகளுக்குப் புறத்தே நம்மை நிறுத்திப் புத்திகளைப் புகட்டுகின்ற மேன்மையே வித்தகத்தின் இரகசியமாம்.

தமிழ்ப் பாடம் 44.

நள வேண்பா—கலிதொடர் காண்டம்

[845-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

வான நெடுவீதி செல்லு மணித்தேரோன்
தான் மடஞ்சைக்குத் தார்வேந்தன்—போனெநறி
காட்டுவான் போவிருள்போய்க் கைவாங்கக் கானு
நீட்டுவான் செங்கரத்தை நின்று. [கே 113.]

பதப்பிரிவு:—வானம் நெடு வீதி செல்லும் மணி தேரோன் தான் அமடஞ்சைக்கு தார் வேந்தன்போன நெநறி காட்டுவான்போல் இருள் போய் கைவாங்க கான் ஊடே நீட்டுவான் செம் காரத்தை நின்று.

அன்வயம்:—இருள்போய்க் கைவாங்க, வானம் நெடுவீதி செல்லும் மணித்தேரோன் தான், நின்று, தார்வேந்தன் போனெநறி அம் மடஞ்சைக்குக் காட்டுவான்போல் கான்ஊடே செம் காரத்தை நீட்டுவான்.

பதவுரை.

இருள் - இருளானது

போய் - அகன்று

கைவாங்க - நீங்க,

வானம் - ஆகாயமாகிய

நெடு - பெரிய

வீதி - வீதியில்

செல்லும் - (நாடோறும்) போகின்ற

மணி - அழுகிய

தேரோன் தான்-தேரையுடையவனுகிய சூரியன் நின்று - (உதயசிரியில்) நின்றுகொண்டு,

தார் - மாலையை அணிந்த

வேந்தன் - நளவேந்தன்

போன - சென்ற

நெநறி - வழியை

அ - அந்த

மடஞ்சைக்கு - பெண்ணைகிய தமயங்கிக்கு

காட்டுவான்போல்-(சுட்டிக்) காட்டுகின்றவனைப்

போல்

கான் ஊடே - காட்டின் நடுவே

செம் - (தன்னுடைய) சிவந்த

காரத்தை - (கிரணங்களாகிய) கைகளை

நீட்டுவான் - நீட்டினுன்.

விரிவுரை:—காலையில் உதித்த கதிரவன்தன்சீண்ட கிரணங்கள் அக்காட்டினுள் பாய்ந்தது, நளன் சென்ற வழியைச் சூரியன் தமயங்கிக்குச் சுட்டிக்காட்டினது போல இருந்தது, என்பது இச் செய்யுளின் கருத்து. இதுவும் தற்குறிப்பேற்ற அணி ஆகும். இயற்கையாக நிகழ்கின்ற ஒரு நிகழ்ச்சிக்குக் கவி தன் கருத்திற்கு ஏற்க ஒரு காரணம் குறிக்கவில்லையாகையால் இது எதுதற்குறிப்பேற்ற வணி யன்று. இயற்கையாய் நிகழ்கின்ற ஒரு நிகழ்ச்சிக்குக் கவி இங்கு ஒருவிதப்பய னும் குறிக்கவில்லை; ஆகையால் பயன் தற்குறிப்பேற்ற அணியும் அன்று. மற்று, இங்குச் சூரியனது கிரணங்களை அவன் கைகள் என்று குறிக்கின்றார். இது,

ஒரு பொருளை மற்றொரு பொருள் எனப் பாராட்டுவது ஆகும். ஆகையால் இது, பொருள் தற்குறிப்பேற்ற அனி. சுடிக் களித்த காதலர் உள்ளத்திருந்த உவகையொம் திரண்டு புறத்தே தோன்றியதெனச் சந்திரன் தோன்றினான், என்போமாகில், சந்திரன் என்னும் பொருளை அது சந்திரன் அன்று உவகையென்னும் பொருள் என்று குறிப்பதால் இதுவும் பொருள் தற்குறிப்பேற்றவனியே. “இன் முகத்தைத் தாமரை என்றே நினைக்கின்றேன்,” என்பதும், முகமாகிய பொருளை முகம் என்று கொள்ளாமல் தாமரை என்னும் வேலெறுஞ பொருளாகக் குறிப்பதால், பொருள் தற்குறிப்பேற்றவனியே. ஏதுதற்குறிப்பு பயன் தற்குறிப்பு என்னும் வகைகளில் காணகின்ற நிகழ்ச்சியைப்போல் இவ்வதாணங்களில் நிகழ்ச்சி ஒன்றும் குறிக்கப்படாமல், பொருளே ஒன்று வேலெறுஞ்ருக்கக் குறிக்கப்படுவதைக் கவனித்துக்கொள்ளவேண்டும்.

இனி, பொருள் தற்குறிப்பேற்றவனியை, உவமையனி யென்றேனும் உருவகவனி யென்றேனும் மயங்கவேண்டா. மதிவதனம், என்பது உவமை. வதனமதினன்பது உருவகம். நின் வதனத்தையான் மதியென்றே நினைக்கின்றேன் என்பது பொருள் தற்குறிப்பேற்றம். மதிவதனம் என்னும் உவமை, மதிபோன்ற வதனம் என விரியும். வதனமதி என்னும் உருவகம் வதனமாகிய மதி என விரியும். இப்படிஇன்றி, தற்குறிப்பேற்றத்தில், வதனமன்று மதியேதானே என்னும் குறிப்புத் தோன்றும். ஆகையால், அதுபோன்று இது என்பது உவமையென்றும், அதுவே இது என்பது உருவகம் என்றும், அதுவன்று இது என்பது பொருள் தற்குறிப்பேற்றம் என்றும் தெரிந்து கொண்டால் அவைகளுக்குள் பேதத்தை எளிதில் நினைவில் வைத்துக்கொள்ளலாம்.

[மூக்கும்

செய்தபிழையேதென்னுக் தேர்வேந்தே யென்ற எய்துதுபய ரக்கரைகா ஜேனென்னும்—பயயவே என்னென்னால் தென்னென்னு மிக்கானில் விட்டேகு மன்னென்னு வாடு மயர்ந்து.

114.

பதப்பிரிவு:—செய்த பிழை ஏது என்னும் தேர்வேந்தே என்று அழைக்கும் எய்து துயர் அ கரைகாஜேன் என்னும் பயயவே என் என்னுது என் என்னும் இ கானில் விட்டு ஏகு மன் என்னுவாடும் அயர்ந்து.

பதவுரை.

செய்த - (என்னை நீ காட்டிலே தணியாக விட்டுப் போகத் தகுந்ததாய் நான்) செய்த பிழை - குற்றம் ஏது - எதுதானே

என்னும் - என்று புலம்புவாள்.

தேர் - தேர்களை உடைய

வேந்தே - அரசனே,

என்று - என்று

அழைக்கும் - கூப்பிடுவாள்.

எய்து - நான் எய்திய

துயர் - துயரக்கடவின்

அக் கரை - மறுகரையை

காணேன் - காண இயலாதவளா யிருக்கிறேன்
என்னும் - என்று சொல்லுவாள்.

பையவே - வருத்தத்தால் மெல்ல,

என் - ஏன் என்று

என்னுது - (என்னை) கேட்காதது

என் - என்ன காரணம்

என்னும் - என்பாள்.

இ - இந்த

கானில் - காட்டில்

விட்டு - (என்னைத் தனியே) விட்டு

ஏகும் - போகின்ற

மன் - அரசனே,

என்னு - என்று

அயர்ந்து - சோர்ந்து

வாடும் - (தமயந்தி) சோர்வடைவாள்.

துறிப்பு:—‘என் என்னுது என்’ என்னுமிது “என்னை அவன் ஏனென்றும் கேட்பதில்லை” என்று வழக்கத் தில்வருகின்ற வாசகத்தைத் தழுவியுள்ளது.

—

அல்லியந்தார் மார்ப ணடித்தா மரையவடன்
நல்லுயிரு மாசையும்போ ஞூறுதலும்-மல்லுறுதோள்
வேந்தனே யென்ன விழுந்தாள் விழிவேலை

சாய்ந்தார் வெள்ளத்தே தான் 115.
பதப்பிரிவு:—அல்லி அம் தார் மார்பன் அடி
தாமரை அவள் தன் நல் உயிரும் ஆசையும் போல்
நாறுதலும் மல் உறுதோள் வேந்தனே என்ன விழுந்தாள் விழி வேலை சாய்ந்த ஸீர் வெள்ளத்தே தான்.

பதவுரை.

அல்லி - குமுதமலர்களால் கட்டிய

அம் - அழுகிய

தார் - மாலையை யணிந்த

மார்பன் - மர்பையுடைய நளன்து

அடி - பாதங்களாகிய

தாமரை - தாமரைகளின் சுவடு

அவள் தன் - அந்தத் தமயந்தியினுடைய

நல் - நல்ல

உயிரும் - உயிரையும்

ஆசையும் - ஆசையையும்

போல் - போல, (வருவதும் போவது மாகித்
தேயந்து கலைந்து)

நாறுதலும் - அவனுக்குத் தோன்ற,

“மல் - வலிமை

உறு - பொருந்திய

தோள் - தோள்களையுடைய

வேந்தனே - அரசனே

என்னு - என்று

விழி - (அவளது) கண்களாகிய

வேலை - கடவிலிருந்து

சாய்ந்த - பெருகின

ஸீர் - ஸீரின்

வெள்ளத்தே - பெருக்கிலே

விழுந்தாள் - விழுந்தாள்.

(தான் - அசை)

விரிவரை:—இருள்பிரிந்து வெளிச்சம் உண்டான தும் தமயந்திக்கு, நன்னது அடிச்சவடுகள் பாழ்மண்ட பத்தின் புழுதித்தரையிலும் அதற்கருகு வெளிமண்ட பத்திலும் தென்பட்டன. நாறுதல் என்ற பதத்திற்கு மணம்வீசுதல் என்னும் பொருள்தவிர, தோன்றுதல் அல்லது விளக்குதல் என்னும் அர்த்தமும் உண்டு. இங்கு அச்சொல் ‘தோன்றுதல்’ என்னும் பொருளில் தான் வந்திருக்கின்றது.. நன்னுடைய அடிச்சவடுகள் அவள்கண்களிற்பட்டன. தென்பட்ட அவ் வடிச்சவடுகள் தமயந்திக்கு, அவனுடைய உயிரும் ஆசையும் போலவே தோன்றின, ஆதலால் அவள் ‘ஐயகோ அரசனே’ என்று அழுது விழுந்தன், என்று சொல்கின்றார் புகழேந்தி. எந்த விதத்தில் அவ் வடிச்சவடுகள் அவளது உயிரும் ஆசையும் போல் இருந்தன வென்பதையும், அவவகீகை காண அவள் விழுந்து அழுவானேன் என்பதையும் உணர்ந்தாலன்றி இப்பாட்டின் அழகை அனுபவிக்க இயலாது.

ஈன் இவளைவிட்டுநோராகப்போய் விடவில்லை. “லூரு கால் மீனும், புகுந்து ஒருகால் மீன்டு ஏகும்; ஆதலால் அடிச்சவடுகளும் சிறிது நூரம் மண்டபத்தைவிட்டு அகன்று போகின்றவைகளாகவும் பிறகு அவை திரும்பி மண்டபத்தை நெருங்கி வருவனவாகவும் இருந்திருக்கும். அவ்வாறு போகின்ற அடிச்சவடுகளை அவள் பின்பற்றித் தொடரும்போது தன்னைவிட்டு அவன் போயே போய்விடுகின்றனரே என்ற துயரக்கவற்கியால் அவனுக்குத் தன்னுடைய உயிரோ போவதுபோன்ற உணர்க்கி உண்டாயிற்று. பிறகு, அவ்வடிச்சவடுகள் திரும்பிவருகின்ற குறியைக் கண்டவுடன், “எனது நாயகன் போய்விடவில்லை. இங்குத்தான் எங்கோயோ சென்று வந்துளான்; ஆகையால் அவனை நான் காணலாகும்” என்னும் ஆசை வந்திருக்கும். எனவே நளன் போன குறி தோன்றியபோது தமயந்தியின் உயிர் போவதுபோலவும், அவன் வந்த குறி தோன்றியபோது அவனுக்கு ஆசை வருவது போலவும் அவ்வடிச்சவடுகள் அவள் தன் நல் உயிரும் ஆசையம்போல்—போவதும் வருவதுமாய்—தோன்றுதலும்” எனச் சில சொற்கள் வருவித்து நிரனிறையாகப் பொருள்கொள்ள வேண்டும்.

இனி, முன்சொன்ன கருத்தோடுகூட இன்னைரு பொருளும் சேர்த்துக்கொள்ளலாம். அது—“தமயந்தியின் உயிரும் ஆசையும் கலைந்து அழிந்திருப்பது போலவே, பலமுறை வருவதும் போவதுமாயிருந்த அவ்வடிச்சவடுகள் கலைந்து அழிந்திருக்கக்கண்டாள்” என்பதாம்.

இப்படிப் பலமுறை அகல்வதும் நெருங்குவதுமாயிருந்த அவ் வடிச்சவடுகளைக் கண்ணுற்ற தமயந்தி, தன்னைவிட்டுப் போவதற்கு எளிதில் நளன் உடன் படாமல் “ஆயர் கொணர்ந்த அடுபாலில் தோயல் கடைவார்தம் கைபோலும்” அவன்மனம் தவித்தவொரு தன்மையை உணர்ந்துகொண்டாள். உணரவே, தன்பாலுள்ள அன்னினால் விட்டேகிய நளன் ஏகுங்கால் பிரியத்திரியாமல் பட்டதோர் கொடுந்துயரை நினைத்து அவனுக்கு இரங்கி, “மன்னுவோ, என்னைப் பிரிந்தகல்

நீ என்ன பாடுதான் பட்டாயோ' வென்று அழலாயி னாள்.

தூரிப்பு:—ஆகு பெயர்களின் இலக்கணமும், அவைகளின் விதங்களிற் சிலவற்றையும் முன்பல இடங்களில் சொல்லியிருக்கின்றோம் (46, 426, 463, 565, 584 வது பக்கங்கள்). நான்து தாமரைபோன்ற அடிகள் தென்பட்டன என்றிருப்பதில், அடி என்பது பாதம் என்னும் அர்த்தத்தில் வரவில்லை. தமயந்தி பார்த்து நள்ளுடைய பாதங்களை அன்று. பாதங்கள் பட்டதால் உண்டான சுவடுகளையே பார்த்தாள். ஆதலால், அடி என்னும் சொல், அதனால் உண்டான சுவட்டிற்கு ஆகி நிற்கின்றது. எனவே இது ஆகுபெயர். சுவட்டிற்குக் காரணமாயிருந்தது கால். எனின் காரணமாயிருந்த பாதம் என்னும் பொருளின் பெயர் அதனால் விளைந்த காரியமாகியசுவட்டின் பெயராக இங்கு நிற்கின்றது. இப்படிக் காரணத்தின் பெயர் காரியத்திற்கு ஆகுமானால் அதற்குக் காரண ஆகுபெயர் என்பது பெயர். பொருளாகுபெயர், குணவாகு பெயர், சினையாகு பெயர், இடவாகு பெயர், உவமையாகு பெயர், முதலிய ஆகுபெயர்களைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்கின்றோம். அவைகளோடு இந்தக் காரண ஆகுபெயரையும் சேர்த்துக்கொள்ளவும்.

—

வெறித்த விளமான்காண் மென்மயில்கா விந்த நெறிக்க ணெடிதூழி வாழ்வீர்—பிறித்தெழ்மைப் போனுரைக் காட்டுதிரோ வென்னுப் புலம்பினூள் வானுடர் பெற்றிலா மான்.

116.

பதப்பிரிவு:—வெறித்த இள மான்காள் மெல்மயில்காள் இந்த நெறிக்கண் நெடிது ஊழி வாழ்வீர் பிறித்து எம்மைப் போனுரைக் காட்டுதிரோ என்னுப் புலம்பினூள் வான் நாடர் பெற்று இலா மான்.

அன்வயம்:—வான்நாடர் பெற்று இலா மான், “வெறித்த இளமான்காள், மென்மயில்காள், நெடிது ஊழி வாழ்வீர், எம்மைப் பிறித்து இந்த நெறிக்கண் போனுரைக் காட்டுதிரோ” என்னுப் புலம்பினூள்.

பதவுரை.

வான்நாடர் - தோவலோகத்திலிருக்கின்ற இந்திரன் முதலாயினேரும்

பெற்று இலா - அடைய முடியாத மான் - மான்போன்ற தமயந்தி,

“வெறித்த - மருண்ட

இள - இளமையான

மான்காள் - மான்களே,

மெல் - மெல்லிய

மயில்காள் - மயில்களே,

நெடிது - நீண்ட

ஊழி - ஊழிக்காலம்

வாழ்வீர் - வாழ்வீர்களாக,

எம்மை - நம்மை ‘

பிறித்து - வேறுக விட்டு

இந்த - இந்த

நெறிக்கண் - வழியில்

போனுரை - போனவரை

காட்டுதிரோ - உங்களால் காட்ட இயலுமோ”

என்னு - என்று

புலம்பினூள் - அழுதாள்.

விரிவுரை:—குழல்விரி கோலமாய் அழுது உழல்வாளைக்கண்ட மான் மயில் முதலியன அவள்பால் வந்து சூழ்ந்துகொண்டு இரங்கிந்கவே தமயந்தி, துயரத் தொடர்பினால் அவைகளோடு உறவுபாராட்டி, “எம்மைப் பிறித்துப் போனுரை’ என்று சேர்த்துச் சொல்கின்றாள். ‘எம்மை’ என்பது இங்கு ‘நம்மை’ என்னும் உளப்பாட்டுத் தன்மைப் பண்மைப் பொருளாது. மான்காள், மயில்காள், இந்த நெறிக்கண்.....” என்று கேட்கவந்த இவள், அவை தன்பால் வாட்டும் பரிவைக்கண்டுமனமுருகி, “நெடிதூழி வாழ்வீர்” என இடையே அவைகளை வாழ்த்தி “பிறித்தெழ்மைப் போனுரைக் காட்டுதிரோ” என மேல்தொடர்ந்துகூறுகின்றாள். காட்டுதிரோ, என்பதிலுள்ள, ஒகாரம் வினுப்பொருளில் வந்திருக்கின்றது. காட்டுங்கள் என்று இரக்கப்பொருளில் ஒ சேர்ந்துவந்ததாகவும், அப்படிக் காட்டுவீர்களானால் நெடிதூழி வாழ்ந்திருப்பீர், என்று தமயந்தி கூறியதாகவும் கொள்ளாமல், கைம்மாறேன்றும் கருதாமலே அனுப்பெருக்கினால் அவள் அவைகளை வாழ்த்தினால் என்று கருதுவதே தமயந்தியின் தன்மைக்குத் தக்கதாகும்.

குடிவாழ்க்கை

[Plato's Republic]

[850-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

தத்துவக் கலையறிவெபற்ற நல்லோர் ஒச்சிய செங்கோலின் பயனுக நன்னிலையில் நிலைத்திருந்த வொருநாட்டின் அரசியல்முறையும், மக்களின் வாழ்வும் சீர்குலீந்துபோவானேன் என்று நீங்கள் என்னைக் கேட்கலாம். நாடாள்வோரிடை ஏற்படுகின்ற மாறுபடு முரண்களினால் அரசாங்கமுறை சீர்குலையலாகின்றது, என்ற விடைபொருந்தும். ஆயினும், இப்பிரிவினைக்குக் காரணம் யாதென்று மீண்டும் கேட்டால், “கலைத்தெய்வங்காள்நீங்களேபாடுங்கள்” என்ற ஹோமார்மகாகவிலேவன் டியதுபோல், நாமும், இக்கேள்விக்கு விடையொன்று அருளுமாறு தெய்வங்களை வேண்டிக்கொள்வதன்று வேறுவழியில்லை. எனிலும், தெய்வங்கள் தாம் என்ன சொல்வார்கள்? மானுட வஸ்துதுக்கள் (Human

Things) சாக்ஷத்மானவைகள் அல்லவாதவின் ஒருநாள் அவை அழியவேண்டியவைகளே, என்று ஒருநாள் அவர்கள் கூறலாம். நன்னிலையி விருக்கும் எந்நாடும் இவ் விதியினிடைப் படாதிருப்பதற் கியல்வில்லை. சமூல்களின்ற விதியின் சக்காம் மேவிருப்பனவற்றைக் கிழே கொண்டுவந்துதான் தீர்க்கின்றது.

நிர்க, பிராணி உலகத்திலும் தாவர உலகத்திலும், இக்காலத்தில் இது மூலைக்கும் காய்க்கும், இக்காலத்தில் இது சூல்கொள்ளும் குட்டிபோடும், என்னும் ஒர் நிர்ணயம் இருக்கின்றது. மனிதருடைய புத்தியோபுலங்களால் இயக்கப்படுவதனால் காலமல்லாக்காலத்தில் மக்களைப்பெற்றுவிடுகின்றார். நாம் நன்னிலையிழுந்ததற்கு இதுவொரு முக்கியமான காரணம். இன்ன

படி காலமல்லாக் காலத்தில் பெறப்படும் சந்ததியின் மனவளம் குறைகின்றது. மனவளம் குன்றியவர் காப் பாளர்களாக வரவே, நாடு தன்னிலை குலைந்துவிடா மல் என் செய்யும். நாட்டின் அங்கங்களான நான்கு ஜாதியினரும் விலைதுடிமாறி விவகரிக்கையில், தங்கம் வெள்ளி என்னும் அவ்விரு இனத்தவரான முதல் இரண்டு ஜாதியாருக்கும், பித்தளை இருப்பு இனத்தவரான கடையிரண்டு ஜாதியாருக்கும் போட்டி யேற்பட்டு, அதனால் நாடு இருவேறு வழிகளில் இழுக்கப் பெறகின்றது. கடைசியில் இவ் விருவேறு பிரிவின் ரும் மத்தியஸ்தமான வொருமுடிவைச் செய்துகொள்கின்றனர். இந்த ஒப்பந்த ஏற்பாட்டின்படி பொருள் மிக உடையவனுக்கே செல்வாக்கு ஏற்படுகின்றது. முன்னினத்தவர்கள் தாந்தாம் காப்பாளர்கள் என்று பெருமை யெய்துகின்றனர். பின்னினத்தவர் ‘செல்வம் தமக்குண்டு; அசசெல்வத்தின் வன்மையால் அரசியலும் செல்வாக்குஞ் தமக்கே உரியது’ என்று இறுமாப்பு அடைகின்றனர். எனவே இருவரும் சேர்ந்து ‘இவ்வளவிபொருளுடையவன்தான் நாட்டின் அரசியலில் அதிகார உரிமை பெறக்கூடியவன்’ என்று வரை பறுத்தனர். அந்த ஏற்பாடுதான் கைப்பொருளிற்குச் செல்வாக்கைத் தந்து முதனமுதலாக நாட்டின் நலத்தைக் கெடுத்தது. [அந்த ஏற்பாட்டை ஆங்கிலத்தில் டிமாக்ரவி (Timocracy) என்பா] சொத்தும் அந்தஸ்தும் செய்துகொண்ட ஏற்பாட்டில், போட்டியும் சயநயமும் வளரவளர இறுதியில் சொத்தின் வன்மையே தலைதுக்க வாரம்பித்தது. இதனால் மனிதன் பொருள்சேமிக்கும் வியாபாரமுயற்சியில் முற்படலானுண். இவ் வியாபார நாசரிக்தின்முன், கல்வியும் மானுட நற்குணங்களும் அகவலேவண்டியவைகளே. பின், தத்துவக்கலைக்கு இவ்வேற்பாட்டில் இடமேறு?

ஒரோவழி ஒரு மேன்மையோன் எவ்விடத்தேனும் இருந்தாலும் அவன் சந்ததி அங்கிலையிலிருப்பதில்லை. ஏனெனில், தாயோ பிள்ளையைக் கெடுத்துவிடுகின்றன். அரசியலிற் கலவாமல் தன்கணவன் தத்துவ உணர்வை குரிய தனிமையை நாடிச் செல்வதால் அவளது அந்தஸ்து குறைந்துவிடுகின்றதைக் கண்டு பிள்ளையை அழைத்து ‘அப்பா, உன் தகப்பனார் சயநலமுடைய வர், தனிமை தனிமை என்று முழுச் சோம்பவில் காலங்கழிக்கின்றார். நீயும் உன் தகப்பனைப்போலிருக்கக் கூடாது?’ என்கின்றார். இத்தகைய சிறு எண்ணாக கள் இளைஞர்மனதில் வேருள்ளவே மாந்தர் படிப்படியாக இழிவடைகின்றனர்.

இப்படி, அந்தஸ்தும் வீரமும் உடைய முதல் இரு இனத்தாரும், பொருள்படைத்ததால் உயர்ந்துபோன கடையிரு இனத்தாரும் செய்துகொண்ட ஏற்பாட்டில், மெல்லமெல்ல, பொருளுடைமை முதல்ஸ்தானம் பெறறு, அந்தஸ்தையும் வீரத்தையும் தன்னிடம் விடுபட்டு பெயரச் செய்துவிடவே, செல்வமுடைய சிலரது ஆட்சிமுறை இரண்டாவதாக ஏற்பட்டது. [இதை ஆலிகார்க்கி Oligarchy என்பார்கள்] இந்த ஏற்பாட்டில், பொருள்சேமிக்கும் போட்டியே வாழ்க்கையாக, குலம் கல்வி பெருந்தகைமை ஆகிய நலனெல்லாம் மடிகின்றன. எஞ்சவன், ஆடம்பரமும், ஏழை பணக்காரன் என்ற பொல்லாப்பிரிவுந்தான்.

இப்பிரிவினில், இன்று ஒருவன் தனது ஆடம்பரத்தால் சொத்தை இழந்துவிடுகின்றன். நேற்று ஏழை

யாயிருந்தவன் இன்று செல்வம் சேமித்துவிடுகின்றன். ஏழையானவனுக்குப் புதுப் பணக்காரன்மீது வன்மை ஏற்படுகின்றது. இவ்வன்மை வளர்ந்து சண்டையிலும் குழப்பத்திலும் முடிகின்றது. இக்குழப்பத்தில் ஏழையானேர் பெறுகின்ற வெற்றியில் ஜனநாயகம் (Democracy) என்று அழைக்கப்படும் ஒரு ஆட்சிமுறை உருப்பெறுகின்றது. இம்முறையின்படி ஏழை பணக்காரன் என்ற வேற்றுமையில்லாமல் அரசாங்கத்தில் அந்தஸ்தைப் பெற இயல்கின்றது. எவ்வுக்கும் எதையும் செய்ய உரிமையுண்டு. எல்லோரும் எல்லாம் ஆகிவிடலாம். இது சொல்வதற்குச் சுவையாகத்தானிருக்கின்றதெனினும் இம்முறையினில் சீரிய கல்வி சீர்குலைகின்றது. கல்விக்கும் அறிவிற்கும் பதிலாக, தேசபக்தி (Patriotism) என்பதுதான் ஒரு மனிதனது உபயோகத்தை நிர்ணயிக்கும் கருவியாகின்றது. தேசபக்தியின் ஆட்சியில் கல்விக்கு இடமில்லை. கல்வி குலம் குணம் என்பவைகளுக்குப் பதிலாகத் தேசபக்தி பிருந்தாற்போதும் என்று மாந்தர் எண்ணாத் தலைப்படுகின்றனர். சிற்றினத்தவனேயாயினும் ஒருவன், தான் தேசபக்தி யுடையவன் என்று தன்னை விளம்பிக்கொள்வானுயின், அவன், எல்லா அறிவும் பெற்றவனுகை மதிக்கப் படுகின்றன. இது தான் ஜனநாயகம். மனிதனுக்கு மனிதன் வேற்றுமையில்லை. எல்லாரும் எல்லாமும் ஆகலாம். நாளைக்குச் சிறைச்சாலைக் குரியவனுப் பிறகின்ற ஒரு குற்றவாளியும், தெருவிலே இன்று உரிமையுடன் தலை தூக்கிநடக்கலாம். கழுதையும் தன் சதந்திர ஞாபகத்தோடு தலையிருந்து நடக்கும். கழுதை குதிரை மனிதன் நல்லவன் முட்டாள் எல்லோரும் ஒன்றே—இது ஜனநாயகம். இறுதியில் இம்முறை, போட்டி கட்சி கயமை, மானமிலாமை, கோபம், கொடுமை ஆகிய தீமைகளை வளர்த்து, மனிதனைக் காட்டுமிருகங்களின் சிலைமைக்குக் கொண்டுபோய் வீழ்த்திவிடுகின்றது.

செல்வமுடையவனைக்கண்டு அஃதில்லாதவன் கொள்ளும் பொருளமையில் முளைக்கின்ற இந்த ஜனநாயகத்தின் வளர்ச்சி கொடுக்கோன்மையில் முடிகின்றது. இது இயற்கையே. இது எப்படியென்று சிறிது ஆய்வு பார்ப்போம். ஜனநாயக ஆட்சி முதன்முதலில் மனிதனிடத்தில் பொருள்சேமிக்கும் எண்ணத்தை வளர்த்தது. சேமிக்கும் முயற்சியில் உலோபதுணத்திற்குத்தான் இடமுண்டு. ஆகவே, ஜனநாயக ஆரம்பத்தில் மனிதன் உலோபயானுண். உலோபயோ பொருளைக் காக்குமொரு பேப். அதைச் செலவசெய்யமாட்டான். எனவே அவன்சிக்கனமும்நிதானமுங்கொண்டு ஆடம்பர மில்லாமல் வாழ்க்கையை நடத்திவந்தான். அவனது மகனே செல்வத்தின் ஞாபகத்தில் வளர்கின்றன். பொருள்தேடும் பேலை அம்மகனுக்கு இல்லை. எனவே அவன் மனம் சிற்றினப் நுகர்ச்சிகளுக்குள் மெல்ல மெல்ல இழுக்கப்பெறுகின்றது. களியாட்டுவாழ்க்கைக்குச் சிற்றினத்தவரின் சேர்க்கை அவசியம். சிற்றினத்தவர் இச்சகம்பாடி வந்து அவனைச் சூழ்ந்து கொள்கின்றனர். இத்தகைய சேர்க்கையுடையவனுக்கு நல்ல தன்மை எப்படி யேற்படும். அக்களிமகனும் ஒருநாள் தகப்பன் ஆகின்றன். தகப்பனது குணங்களைத் தனது பிறப்புரிமையாகக் கொண்டு தோன்றியுள்ள அவன் மகன் களியாட்டு ஆடம்பரங்களில் இன்னும் சிறிது ஆழந்துவிடுகின்றன். கள் காம மாதிய தூர்க்குணங்களும் அவனைச் சார்கின்றன. காமவலையிலும்,

குடியின்பழக்கத்திலும் வீழ்த்தவன் கடைத்தேறவது இயல்வதொன்றன்று. அவன் பித்தனேபோல் தன் னிலையிழந்துவிடுகின்றன். இத்தகையவனுக்குப் பிறக்கின்ற பிள்ளைகள் இன்னும் இழிந்துபோகவேண்டியதுதானன்றே? இன்னபடியே வாழையடி வாழையாகச் சந்ததி வளர்கின்றது. வளர்கின்ற சந்ததியார்தங்கள் களியாட்டங்களுக்குப் பிறவெல்லாம் தேய்த்து தேய்த்துக்குறையப் பின் எந்தவழியிலும் தமக்குவேண்டிய பொருளைத் தேடிக்கொள்ளலாம் என்னும் என்னம் உடையவராகின்றனர். இந்தக் கொள்கையைத் தொடர்ந்து இச்சகம்பாடலும் வஞ்சலை புரிதலும், கொள்ளையடித்தலும் அனையசெயல்கள் பிரந்தரதர்மங்களாகின்றன. இறுதியில் குழப்பமே வழக்காகின்றது.

இந்னிலையில் நல்வாழ்க்கைக்கும், சிந்தனைக்கும், வித்தகத்திற்கும் இடமேது. இல்லாதவன் இருப்பவனைச் சுற்றிக்கொண்டு இச்சகம் பாடியோ, மோசம்செய்தோ பொருள்தேட முயல்கின்றன். இச்சகம் பாடுவோ ஆக்கு இச்சகம்பாடச் சிலர் வேண்டாவா? அன்னதற்குப் பொருள்வேண்டும். ஒருவன் தன்னிலும் அதிகப்பணமுடையவனைச் சேர்கின்றன. அவன் இன்னும் ஒரு பெரிய செல்வனைச் சேர்க்கின்றன. தன் நலத்திற் கெனச் செய்துகொள்ளும் காரியங்களைல்லாம் நியாயமாகின்றன. பணத்திலும் செஸ்வாக்கிலும் பெருத்தாரு தனிமகன் ஒரு கூட்டத்தாருக்குத் தலைவருகின்றன.

— சௌகாந்தி —

நம்மாழ்வார் வைபவம்

திருவாய்மாழி

[847-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

4-ம் பத்து 1-ம் தககம்.

5-ம் பாசரம்.

பணிமின் றிருவரு ஜென்னுமாந்
சீதப்பைம் பூம்பள்ளி
யணிமென் குழலா ரின்பக்
கலவி யமுதுண்டார்
துணிமுன்பு நால்ப்பல் லேழையர்
தாமிழிப்பச் செல்வர்
மணிமின்னு மேனிரம் மாயவன்
பேர்சொல்லி வாழ்மினே.

உரை:—அம் - அழகிய, சீத - சீதாமான, பைம் - பசுமையான, பூம்பள்ளி - பூக்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட படுக்கையில் கிடந்து, திருவருள் - நான் தொண்டு செய்யும் நிமித்தம் கிருப்பைய, பணிமின் - அருளிச் செய்யுக்கோள், என்னும் - என்று சொல்லுபவரான, அணி-ஆடை யாபரணங்க எனிந்த, மென்குழலர் - மிருதுவான கூந்தலையுடைய விலைமாதர்களுடைய, இன்பக்கலவி அமுதுண்டார் - சேர்க்கையை ரஸமாப் அநுபவித்த ரவிக்கள், துணி முன்பு நால் - தாம் உடுக்கும் ஆடை பின்பக்கத்திற்கு எட்டாததினால் முன்பே கொஞ்சம் தொங்கிற்க, பல்பல, ஏழையர் தாம் - ஆண்மக்களை வசப்படுத்தும் நிமித்தம் தாங்களே அவர்களைக் கெஞ்சி அவர்களிடத்தில் மோஹம் வைத்தவராயிருந்த மாதர்கள் தாமே, இழிப்ப - தற்காலம் இவர்கள் ஏழையாய்ப்போன நிமித்தம், பிற புருஷர்களின் ஆதரவில் ஆச்சிதமாயிருக்கின்ற இப்பெண்டிர்கள் இவர்களைக் கண்

ரூன். அவனையொத்த பலர் மற்றுமோர் பெரிய செல்வனை நாடி அவனது அடிமைகளாகின்றன. இறுதியில் கெட்டிக்காரன் ஒருவன் எல்லோரையும் அடிமைப்படுத்துகின்றன. இதுதான் கொடுமைக்கிடமாகிய வொருஅரசாட்சியின் வரன்முறை. பொதுநலம் சுதந்தரம் என்று முழுங்கிய ஜனநாயகம், சந்தோஷமும் சுதந்தரமும் அற்ற அடிமைகளையே வளர்ப்பதற்காதாரமாகின்றது. எனவே ஒன்று சொல்கின்றேன். கூர்ந்து கேட்டு இவ்வாசகத்தை முழுங்குக்கள். அரிஸ்டன் (Ariston) என்னும் ஒரு பேரவீரர்க்குறுகின்றார்:—

“நீதியையும் நன்மையையும் வாழ்க்கையின் முக்கியமான அம்சங்களாகக் கொண்டு வாழும் பெருமகனே மனிதத்தில் அதிகமான சந்தோஷத்தையும் சுதந்தரத்தையும் உடையவன். சிற்றினமும் களியாட்டப்பொருள்களும் சந்தோஷத்தைத் தரா. தன் ஜையடக்கியாள்பவனே சுதந்தரம் பெற்றவன். நியாயத்திலும் நன்மையிலும் பயிலும் வாழ்க்கையுடையவனே தன்ஜையடக்கியாளும் அரசன். மற்றவர்கள் தமக்கும் தம் நாட்டிற்கும் கேட்டைச் சூழ்கின்ற அடிமைகளே யாவர். அவர்களுக்குச் சந்தோஷமென்பதே இல்லை.”

இப்பொன்னுரையை ஏற்று வாழ்தலே வாழ்க்கை. இதனை எத்தனைமுறை வேண்டுமெனினும் கூற நான் பின்வாங்கமாட்டேன் நல்வாழ்க்கையின் விதது இது.

(தொடரும்)

ணெடுத்தும் பாராதே உபேக்ஷத்செய்ய, செல்வர் - முன் இவ் விலைமாதர்களிடத்துக் கலவிசெய்த ஆசையின் விலையில் அகப்பட்டு அவர்களை அணுகிப்போவார்கள். மணி மின்னும் - இந்திராலீ மணிபோல் மின்னாந்திக்கூ, மேனி - திருமேனியையுடைய, நம் மாயவன் - நம்முடைய ஆச்சரியமான பகவானது, பேர்சொல்லி வாழ்மினே - திருநாமங்களைச் சொல்லி வணங்கி வாழுக்கோள். உண்மையில் திருநாமங்களைப் பயின்றுல் ஒருக்காலும் அவன் கைவிடான்.

விசேஷக் குறிப்பு:—ஆழ்வார், இப்பாசரத்தில், விலைமாதர்களிடத்தில் பரிதாபத்தால், “ஜீயோ, இவர்கள் மனிதர்களைத் தம் வயமாக்க அவர்களிடத்தில் உள்ளபடியே ஆசைவைத்து மோஹிப்பித்துப் பிறகு அம்மனிதர்கள் பொருள் இழக்கவே, பொருஞ்கக்காக மற்றும் வேறு சிலமனிதர்களை வசியப்படுத்திப் பிடிக்கவேண்டுகின்றது”என்றுவிசனப்பட்டு “ஏழையர்” என்று கூறுகிறார். ஒரு விலைமாதைப்பற்றிக் கூறுமல் விலைமாதர் வகுப்பைப்பற்றிக் கூறுவதால் “பல ஏழையர்” என்கிறார். விலைமாதர் புருடர்களைத் தம் வயப்படுத்த நடிக்கும் விநயத்தையும் பின் அவர் பொருள் போகவே இவர் காட்டும் இகழ்ச்சியும், இவர் விலையில் அகப்பட்டவன் பிறகு தன் செல்வம் இழந்து இவர்களிடத்தில் உள்ள சபலத்தால் அவ்விகழ்ச்சியையும் பாராட்டாமல் அவரை அனுகும் விதத்தையும் யாவும் தம்முடைய அனுவாதத்தால் அறிந்தவர்போல நம் ஆழ்வார் யர்ணிப்பது வியக்கத் தக்கது. ஓ-வது பாசரத்தில் ராஜீக சபையை வர்ணித்திருப்பது இக்

கவியின் சிறப்பை நன்கு உணர்த்துகிறது என்று முன் பேசுறியுள்ளோம்.

3-ம் பாசுரம். [மாப்ந்துமாய்ந் வாழ்ந்தார்கள் வாழ்ந்தது மாமழை மொக்கலின் தாழ்ந்தா ரென்றல்லா என்று முதலின் றறுதியாய் வாழ்ந்தார் வாழ்ந்தே நிற்ப ரென்பதில்லை நிற்குறி லாழ்ந்தார் கடற்பள்ளி யண்ண லடியவ ராமினை.

பதக்குறிப்புக்கள்:-மொக்கல் - மழைத்துவி, மாய் ந்து மாய்ந்து - நசித்து நசித்து, ஆழ்ந்தார்-பாபங்களா லே பிடிக்கப்பட்டுத் தாழ்ந்தவர்கள் (ஒரு சன்மத்தில் செய்யும் தீசுசெயல் அடித் ஜன்மத்தில் இன்னம் தீசு செயலில் முட்டித் தாழ்ந்தும். இப்படிச்சிற்கிலஜன்மங்கள் கழியவேபாபங்களில் ஆழம் கால்கடர்துபோமென்பது தாதபரியம்). ஆழ்ந்தார் கடல் - ஆழ்ந்து - ஆழமாய், ஆர் - விசாலமான, கடல் - பாற்கடல்.

போழிப்புரை:—“ஐசுவரியத்தைப் பெற்று வாழ்ந்தார் ஒருவருமில்லையோ வென்னில்—வாழ்ந்தார்கள் வாழ்ந்ததும் மாரிபெய்யும்போழ்து மழைத்துவிபோல் வெகு அல்பகாலம் வாழ்ந்து சித்துப்போனவர் தாம் எத்தனை? பண்டு வாழ்ந்தவர்கள் தாங்கள் வாழப்புக்க வன்றமுத வின்றறுதியாக வாழ்ந்தே நிற்கக் கண்டி லோம். ஆனபின்பு நித்திய சித்தமான ஐசுவரியத்தை வேண்டினால், உலகங்களின் இரகங்களின் திற்காகவக்கு திருப்பாற் கடவிலே கண்வளர்ந்தருஞ்சின்ற பரம்புரு ஷன் திருவடிகளிலே அடிமை செய்கையாகிற நித்திய வித்த ஐசுவரியத்தைப் பற்றுங்கோள் என்கிறோ” — ஆறுயிரப்படி.

7-ம் பாசுரம்.

ஆமின் சுவையை யாரே டடிசிலுண் டார்ந்தபின் துமென் மொழிமட வாரிரக்கப் பின்னும் துற்றுவார் ஈமி னெனக்கொரு துற்றென் நிடறுவ ராதவிற் கோமின் றஹாய்முடி யாதியஞ் சோதி குணங்களே.

பதவுரை:—ஆம் - தகுந்தது ஆகும், இன்சுவை - அவை ஆரேடு—இனிய அறுசுவைகளுடனும், அடிசில் - சோறு, உண்டு ஆர்ந்த பின் - சாப்பிட்டுக்களை திர்ந்தபின், தூ - பரிசுத்தமான, மென்மொழி - பிரியமான வார்த்தைகளால் சம்பாஷனை செய்யும், மடவார்-பிரியமான மனைவி, இரக்க - பேவண்ட, பின்னும் துற்றுவர் - எனக்காக ஒரு கவலாம் இந்த நல்ல அடிசிலில் ஒரு துற்று நீர் அமுதசெய்யவேண்டுமென்று தூண்டவே பசியா திருந்தாலும் சாப்பிடுகிற பிரியபர்த்தாக்கள், எனக்கொரு துற்று - எனக்கு ஒரு வாய்ச்சோறு, ஈமின் என்று - எனக்குப் பசியாயிருக்கிறது கொடுக்கோள் என்று, இடறுவர் - ஒரு வீட்டு ஆடவரை கேட்க அவர் இல்லை எவ்வும் மற்றொரு வீட்டுக்குச் சென்று யாசிக்க அங்குமில்லை என்னவே, பசியா லும் மனவருத்தத்தாலும் வீடுகளின் வாழிப்படி

தடுக்க இடறி விழுவார்கள், ஆதலீன் - ஆதலால், துழாய் முடி யாதியஞ் சோதி - திருத்துழாய் மாலை யைத் தரித்த ஆதி பராக்கிரமசாலியும் ஜகத் ரகங்க னும் பக்தர்களை நல்வழிக்கு உய்க்கும் மஹாகுணங்களையுடையவனுமான பெருமான், குணங்களை-பரமானதாரியய்முதலானநற்குணங்களை, கோமின்-ஒன்று ஒன்றுய் நினைத்தும் எல்லாம் சேர்த்து நினைத்தும் துதி செய்யுங்கோள்.

8-ம் பாசுரம்.
குணங்கொ னிறைபுகழ் மன்னர்
கொடைக்கடன் பூண்டிருந்
தினங்கி யுலகுட னுக்கிலு
மாங்கவளை யில்லா
மணங்கொண்ட போகத்து மன்னியும்
மீள்வார்கள் மீள்வில்லை
பணங்கொ ஏரவணை யான்திரு
நாமம் படிமினை

துறிப்புக்கள்:-குணங்கொள் னிறைபுகழ் - நற்குணங்கள் பொருந்தினவனுதல்பற்றி எல்லாராலும் புகழப் பெற்ற நற்குணங்களாகிய தபை, பொறுமை, சாந்தி, இரகக்ம், அரசாந்தியில் ஊக்கம், காத்தனிக்கும் நிர்வாஹம் முதலியன உடைய, மன்னர்-ராஜாக்கள், கொடைக்கடன்-பிறர்க்குப் பொருள்கொடையே தம் ஐசுவரியத்துக்குப்பயனென்று, பூண்டிருந்து-தீர்மானித்து ராஜ்ஜியபாரம் செய்து, உலகுடன் ஆக்கிலும் - ஜனங்களைத் தன்வச மாக்கிலும், ஆங்கு-அவ்வண்ணம் ஐசுவரியம் அனுபவிப்பதில், அவளை இல்லா - ஈசனின் அநுக்கிரக மில்லாமல், மனம் கொண்ட - கல்லதான், போகத்து - ராஜ்ஜியானுபவத்தில், மன்னர்-சிலைபெற்று. மன்னியும் - அவ்வண்ணம் கொஞ்சகாலம் நிலைபெற்றிலும், மீள்வார்கள் - அவர்களே திருப்தராய் னிவர்த்திபெற்றுத் தமது ராஜ்ஜியாநுபவத்திலிருந்தும் நீங்குவார்கள். ஆகையால், பணங்கொள்-ஆயிரம் படங்களாகிற தலைகளையுடைய, அரவு-ஆதிசேஷனை, அணையான்-படுக்கையாகக் கொண்டு பள்ளிகொள்ளும் நாராயணன், பாதங்கள் படிமினை - பாதங்களை வேலவியுங்கோள். இப்படி அவன்டு சேர்ந்தால், மீள்வில்லை-திரும்பி ஜென்மம் எடுத்துத் துயர்படுவோம் என்ற பயம் இல்லை. ஆதிசேஷனை எடுத்துக் கூறியது - பகவான் ஸ்ரீமார்நாராயணன் தன்னை ஆச்சரியித்த ஆதிசேஷனை எப்படி விடுவதில்லையோ அப்படி மற்றைய பக்தர்களையும் கைவிடாரென்று உபமானம் காட்டுதல் நிமித்தம். சர்வபுகழும் தானைதிநற்குணங்களும் நிறைந்த ராஜாக்கள் ஆண்டு ஸாகம்பெறவில்லையோ, அப்பேர்ப்பட்ட உலக வாழ்க்கையை விரும்பலாகாதோ என்ன? அதற்கு-அவ்வண்ணம் ராஜாக்கள் ஆண்டதும் ஈசன் அருள் கொண்டல்லவோ; அவர்களும் அந்த ஸாகா நுபவத்திலிருந்தும் மீளக்கண்டோமல்லவோ என்று உபதீசம் கூறுகின்றார்.

—*—*—

அறிக்கை:—கலாநிலயத்தில் மதிப்புரை வரைவதற்குப் புத்தகம் அனுப்புவார் ரூ. 10 கட்டணம் செலுத்த வேண்டும். அப்பொழுதே புத்தகத்தின் குணங்களையுங் குற்றங்களையும் ஆய்ந்து எழுதுவோம். இல்லையேல் புத்தகத்தின் வரவுமாத்திரம் குறிக்கப்படும்.

திருக்குறள் நீதி

2. பொருட்பால்

அரசியல்

[834-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

1. இறைமாட்சி

1. அரண்மைச் சாரு மரசாங்க மாகும்.
2. திருவுக்க மறிவிகை அரசற் கருங்குணம்.
3. துணிவுகல்வி தூங்காமை அணியா மிறைக்கு.
4. நெறிமுறை நின்று ராசரு னேறு.
5. காத்து வகுப்பவன் காவல னுவான்.
6. காணவெளியினின் சொல்லைப் பேணுமா மூலது.
7. இன்சொலுட ண்யுமிறை தன்சொலே யுலகு.
8. முறைசெய்து காப்போனை இறையென்னு மூலகு.
9. அமைச்சிடித் துறைக்கப் பொறுப்பவ னரசு.
10. கொடையளி குடிகோ ரூடையா னரசு.

2. கல்வி

1. கற்றி னிற்க வதற் குத் தகவே.
2. எண் னு மெழுத்துங் கண்ணனத் தகும்.
3. கண் னுடையர் கற்றேருர் புண் னுடையர் மற்றேருர்.
4. கலைவல் ளைப் புலவனும் விரும்பும்.
5. கல்வியில் ளாதவர் கடைய ராவர்.
6. கற்றத் தனியே பெற்றங்கல் றிவு.
7. கல்லா மாந்தர் நல்மர மொப்பர்.
8. ஒருமையுட் கல்வி யெழுமைக்கு முறுதுணை.
9. உலக முவத்தலே கலைவலோர் கருத்து.
10. அழியாச் செல்வ மருங்கலை யாகும்.

3. கல்லாமை

1. கல்வியில் ளான்சொல் செல்லா தலைவக்கண்.
2. கல்லாதான் சொல்லை யெல்லாரு மென்னுவார்.
3. கல்லாரும் நல்லாரே சொல்லா திருப்பின்.
4. கல்லாதான் சொன்னயங் கொள்வரோ புலவர்.
5. கல்லான் பெருமிதஞ் சொல்லாற் சிதையும்.
6. கல்லாத மாந்தர் களர்சில மொப்பர்.
7. கல்லா வொருவினைக் கற்கிலை யென்பர்.
8. கல்லாதா னுக்கத்தின் நல்லான் மிடிநன்று.
9. படிப்பில் ளாதவன் குடிப்பிறந் தாலென்.
10. கல்வியே யல்லாற் செல்வம்பே றில்லை.

4. கேள்வி

1. செல்வத்துட் செல்வஞ் செவிச்செல்வ மாகும்.
2. செவிக்குண வற்றுல் வயிற்றுக் குணவிடு.
3. கேள்விச் செல்லவரே தேவப் பிறப்பு.
4. கல்லா னுயினும் நல்லதாங் கேள்வி.
5. உறுதிநூற் கேள்வி யூன்றுகோ ளாகும்.
6. சிறிதெனிற் கேள்வி அதுவுமே யூதியம்.
7. பழுதறக் கேட்டோர் பயனில சொல்லார்.
8. செவிகொடாக் கேள்வியர் செவிட ராவர்.
9. நுணங்கிய கேள்வியே வணங்கிய வாய்தாரும்.
10. செவியிற் சுவையற்றூர் புவியிற் பிறந்தென்.

5. அறிவுடைமை

1. பகைவணை வெல்லும் படையறி வாகும்.
2. மனத்துயமை பண்ணு மின்தினு மறிவு.
3. எப்பொரு ளாயினு மெய்ப்பொரு ளாறிவு.

4. எளிதுரைத் தரிதின் னுணர்வதா மறிவு.
5. குவிதலும் ஷிதலுங் குற்றமற்றூர்க் கில்லை.
6. உலகோ டெட்ட வொழுகுத றிவு.
7. ஆவ தறிவா ரருங்கலை வினேதர்.
8. அஞ்சவ தஞ்சா ரறிவற்ற மாந்தர்.
9. நோய்க்கிடங் கோடாத டாக்கிய மறிவு.
10. அறிவே யல்லால் பொருள்பிற இல்லை.

6. கற்றுங் கடிதல்

1. செருக்குச் சினமற்ற பெருக்கமே பெருமிதம்.
2. மானமத மூலகை ஏதமா மிறைக்கு.
3. தினையள வேதம் பளையா மிறைக்கு.
4. ஏதங் காப்பின் சேத மில்லை.
5. தன்குற்றம் நீக்குவார்க் கென்குற்ற மாகும்.
6. வருமுன் காவான் ளரிமுன் வைக்கோல்.
7. செயற்பால் செய்யா னுயர்ப்பால் னல்லன்.
8. உலோபத்தை யொத்த ஏதமொன் றில்லை.
9. வியவற்க தன்னை நயவற்க தீய.
10. ஏதிலா ரறியாக் காதலைத் துய்க்க.

7. பேரியாறைத் துணைக்கோடல்

1. அறன்வழி னின்றே ருறவு வேண்டும்.
2. அருநோய் தீர்க்கும் பெரியாரை மேவுக.
3. பெருந்தகையா ருறவு அருந்துணை யாகும்.
4. பெரியார் கேண்மை வலிமை யுடைத்து.
5. வாய்த்தாந் றினுறை யாய்த்தகொ ளமைச்சாய்.
6. நல்லோர் உறவினன் பொல்லாங்கிற் காளாகான்.
7. இடிக்குன் துணையாரை யடுக்கிற் பகையின்று.
8. இடித்துறைப் போனிலான் முடித்தலை சாயும்.
9. கற்றவர் துணையிலாக் கொற்றவன் னிலைகெடும்.
10. கற்றேரைக் கைவிட்ட கொற்றவன் பேதை.

8. சிற்றினங்கு சோமை

1. சிறியோ ருறவு பெரியோர் பேணேர்.
2. சேர்க்கைத் திறமே யார்க்குமா மறிவு.
3. குணத்தின் தன்மை இன்த்தாற் றெரியும்.
4. மனத்ததாய்க் காட்டி யினத்ததாஞ் செய்கை.
5. செயலுஞ் சொல்லுஞ் சேர்க்கையின் பாலே.
6. இன்த்துயமையுடையார்க் கெல்லாம் நன்றாம்.
7. மனநல மினநலங் கணநலந் தருமே.
8. மனநலத் துறுதி மினநலஞ் செய்யும்.
9. மனத்துயமையுடையார்க் கின்துயமையுண்டாம்.
10. நல்லின மல்லது அல்லற் படுத்தும்.

9. தேரிந்து சேயல்வகை

1. அழிவது மாவது மாய்துசெய் கரும்.
2. ஆய்ந்துசெய் வார்க்கோ அரியதொன் றில்லை.
3. முதல்கெடு தொழிலை விதமறிந்தார் செய்யார்.
4. தெளியாது செய்யாரே யினிவந்சு சுபவர்.
5. வகையறத் தேரான் பகைவரை வெல்லான்.
6. செயத்தகா செய்யற்க செய்தக்க செய்க.
7. எண்ணித் துணித்தபி னெண்ணுவ திழுக்கு.
8. ஆய்ந்து செயாவினை தோய்ந்திடுக் குற்றம்.

9. குணமறிந்து செய்யின் குற்றமனு காது.
10. எள்ளா வினைசெயின் துள்ளா துலகு.
10. வலியறிதல்
1. துணைவலி தன்வலி தூக்கிவினை செய்க.
2. ஒல்வ தறிந்து செல்லுக வினைமேல்.
3. ஓர்ந்து செய்யாதார் சோர்ந்து முறிவர்.
4. தண்ணையுணரா வரசன் தானே கெடுவான்.
5. பலமுடை யோமெனப் பலருடன் பொராற்க.
6. நுனிக்கொம் பேறுவா னுயிர்க்கிறதி நாடுவான்.
7. அளவறிந் தீவார்க்குப் பொருள்குறை யாது.
8. ஒறுப்பன வின்டேஷல் ஊதியம் பெருகா.
9. அளவறியான்வாழ்க்கை உள்தாகிக்கேட்டையும்.
10. அளவறி யான்பொரு எதிசீக் கிரங்கெடும்.
11. காலமறிதல்.
1. கால மறிந்து மேல்வினை செய்க.
2. பருவத்தே செய்வானைத் திருவிட்டு நீங்காள்.
3. கருவியுங் காலமு மருவினை முடிக்கும்.
4. காலமு மிடமும் ஞாலங் கூட்டும்.

5. காலங் கருதின் ஞாலம் பெறலாம்.
6. வளியா ஞெடுக்கங் கெவியா நிற்கும்.
7. பகைமேற் செல்லான் பருவங் காப்போன்.
8. காலமறிந்து வெல்வோர் கோபந்தனைக் காட்டார்.
9. வெல்காலங் கண்டக்கால் மல்லாட வேண்டும்.
10. கொக்கொத் திருந்ததன் குத்தொக்கச் செய்க.

12. இடனறிதல்.

1. தொடங்கற்க ஒன்று மிடங்கண்ட பின்னலால்.
2. முரண்வலி யார்க்கு மரண்வலி நன்று.
3. இடனறிந்து செய்யின் திடஞ்சிறியர் வெல்வர்.
4. அரண்வலி யார்முன் முரண்வலி நில்லா.
5. திரையில் வெல்லுமுதலை கரையில்வெல்லா தெதை
- [யும்]
6. கடலோடா விரதம் திடலோடா நாவாய்.
7. திடனேடு இடமறிந்தா ஹடனாகும் வெற்றி.
8. சிறுபடை யாயினு மிடமறிந்து வெல்க.
9. குறைவலி யார்க்கு முறைவிடம் வலிது.
10. கரியைக் களர்நிலத்தே நரிவெல்லுங் கண்டாய்.

பொதிகை நிகண் ⑥

[855-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

பாசனமுன் கலன்பாண்டஞ் சுற்றமென மூன்றும் பச்சைமர கதம்புதன்மா லோர்செடிதோ லைம்பேர் கோசமுட்டை முறைகுறிபண் டாரமதி லுறுப்பாங் குணிசெக்கை யாடுவெட்டி தேய்வையுமுப் பேராங் தூசுக்கை புரசைது சிப்படை மூப் பேராங் சொற்றிடும்வக் சிரங்குலிசுங் கன்னிவயி ரமூமாக் பேசுகொச்சி யூர்சிங்து வாரமதி லாகும் பின்வசப்பொன் வசக்களான் கண்றனவங்கு சியரே. சுகர வெதுகை முற்றும்.

தஞ்சமெனு மொழிபற்றுக் கோடெளிமை யாகுஞ் சாற்றுமஞ்சுர் துயரறிவி லோராயிவ் விடத்தே. 376. குரர வெதுகை முற்றும்.

டகர வெதுகை

இடம்வாமம் பொருளிடமாஞ் சடமுடல்பொய் யாரு மிடபமரக் கொம்பெருதா முடிமகுடங் தலையாங் குடமூர்த்த் கரைகும்ப் மால்கூத்துப் பசவாங் குடிவாயே கூகைபுள்ளின் பொதுநதிமுப் பெயராங் தடமலை விசாலஞ்சீர் சுனையடிகோண் பெரிதாங் தடிவயல்வில் ஊனுடும்பு தண்ணெல்க்கை மின்னாங் திடநிடமும் பெலருமாம் விடநஞ்சு தேளாஞ் செடிசைதவு கான்பாவங் குணமின்மை கடனே. 377.

கடமவழிகான் குடங்கயிறு கடனீதி முழவு கரிக்கதுப்பு மதமானைத் திரஞ்சுல்பன் ஞென்றும் படமுகுக்கை கொடிபாம்பின் படங்கோலக் கிளியாம் படர்னினைப்பு நடைதுயரம் வீர்நாற் பேராம் மடமுனியிற் பேதமையாங் குடைகவிகை குடைவாம் மடலுலா மடற்புவி னிதழ்பனையே டாகும் நடலைபொய்வங்கு சனைநுடக்காம் வடமுழுக்கால் கயிரும் நடைவழியே யொழுக்கநடை செல்வமாங் கொடியே. கொடிறபு சங்கதுப்பாம் படிறுபொய்யே களவாங் கொடிதுவசங் காக்கைவில்லாங் குடிகுலமூர் நுதலா மடிவயின்சோம் புடைதாழை மடங்குதல்சா வறுபேர் மடைசோறுங் கடைப்பூறுங்ம் புனனம்படைய மாகுஞ் தொடிவளைகி லொருபலமாம் படிவஞோன் புருவாங் துடியேலங் காலநுட்பம் பழறமுப்பேராகும் வெடிபுகையே யிடிவெடித்தல் வெளிபயமைம் பேராம் விடர்க்கம்கான் முளியிருப்புத் தூர்த்தர்மலை விடவே. விடைவிடலே ரெதிர்மொழியாங் கிடைகிடப்புக் குழு [வாம் விடங்கமேர் கொடிகொடுக்கை படங்குகொடி வானி கடைமுடிவங் காடியிடம் வாயில்கடை தலையாங் கடிகைதுண்ட நாளிகையோர் குலங்கதவிற் ருழாம்

குஞ்சக்கமென் பதுமுருக்கு முதலைசிவப் பாகுஞ் கிளர்காஞ்சி மேகலையூர் மரமெதிருன் றலுமாம் முஞ்சதலென் பதுசாவு மொய்த்திடலு மாகு மொழிநாஞ்சி லெண்பதுவே கலப்பைமதி லுறுப்பாம் பஞ்சரம்வாட் கோரைபுள்ளின் கூடுசெருங் தியுமாம் படுங்கஞ்சுறல் பொலிவகுன்ற லெழுச்சியென லாகுஞ் 375.

படைகலனை யாயுதங்கள் படைசேனை யலமாம்
படுவிகுளங் கள் விற்பான் நொடிபிதிர்வார்த் தையுமாம்
அடையிலைச் சுமாடுத்தல் கணம்வழியப் பழுமாம்
அடர்நெருக்கம் போர்த்தகடாங் துர்மாலை துர்பே.
துடவைகொலை யுழவின்பே ரடல்கொலைபோர் வலியாங்
தொடுமருதங் தோட்டமுமாங் குடுமியுச்சி மலையாங்
கடகமதில் வளைசேனை கரித்திரன்வட்டமுமாங்
கடுவிடமுட் கசப்பரீ தகியுநாற் பேராம்
படிபகைபார் நிகர்குணஞ்சோ பானமங்க வடியும்
பாரமும்வா யிற்படியும் படிவுநா யியுமாஞ்
சடிலமே சடைகுதிரை செறிவுநெருக் கமுமாஞ்
சடைவேணி வேராகுங் தொடைதார்நான் வடமே. 381.

வடகமுல்லா சந்தோலாம் விடலைமன்ன னுடைவாம்
வடுசேம்பு தழும்புவண்டா முடுக்கைதுடி யிடையாஞ்
சடிகையுச்சி முடியணியாம் வடுகிசையாழ்த் திறமாஞ்
சடரொளிமுக் கதிராகும் பிடிக்கையைம் வளையாம்
படலிகையோர் மனிவட்டம் பீர்க்குப்புஞ் தட்டாம்
படலைபரி மனிமாலை படாவொருகட் பதையாங்
கடிவடிவு விரைவுவையங் கூர்மைபேய் விளக்கங்
காலமணம் பயங்காப்புப் புதுமைங்க் கிடலே. 382.

இடைநிறையே நடுமருங்கு விடமுநாற் பேரா [யூராம்
மிடக்கர்மறைச் சொந்குடமாம் படப்பைகொல்லை
படுதலொவி சொல்லப்புத்த வின்மையுண்டா தலுமாம்
படுமரத்தின் குலைகள்ஞ நீர்நிலைங்க மையின் பேர்
அடிமுதல்கால் சென்றிவெளி யடிமைகவிப் பதமா
மடுப்பொருநா எடுத்தல்ச்ச முடுப்பொநாற் பேராம்
வடவைபிடி யெருமைதீத் திரன்பரிப்பெட்ட தையுமா
மடங்கலுக மிமனிடிடீச் சிங்கநோய்ப் பாடே. 383.

பாடுபக்கம் படுதலொவி பெருமைவாய் பாடாம்
பாடிபா சுறையூரா நாடிகன்னல் நெம்பா
மாடுபடை செலவுப்பே ராடுவெற்றி தகரா
மாடமனை யுழுங்கின்பேர் வாடைதெருக் காற்றுங்
கோடிகமே பூந்தட்டுஞ் சீலையுமா மிருபேர்
குடம்பைமுட்டை கூடாகு முடன்றல்சினம்போராஞ்
சேநென்மை பெருமையே யழுகுதிரட் சியுமாஞ்
சேடநேர் குலமனந்தன் பாங்கனுங்கு டியவே. 384.

கூடமனை மலையுச்சி கவுசும்மட் டியுமாங்
கோடுவளை வயிர்குவடு கரைமருப்புக் கொப்பாம்
ஒடைநீர் நிலைக்கிடங்கோர் மரம்பட்டங் கொடியாம்
உடுவிண்மீன் கிடங்குமரக் கலவிசியம் பீர்க்கா
மீடுவைம குழைவுவலி பெருமைநாற் பேராம்
இடங்கர்குடங் தூர்த்தர்சிறு வழிமுதலை நாறபேர்
ப்பிடிக்கையா சனப்பீட மாவணந்தட் டாகும்
பெட்டலிச்சை சேறலுமா நட்டங்கட கேடே. 385.

கேடைகமே யூர்பலகை பரிசைமூன் றுகுங்
கிடுகுதேர் மரச்சுற்றுங் கேடைகுஞ்சுட் டமுமாம்

தகர வேதுகை முற்றும்.

இரப்பதொழி த்த இறைவன்

பாண்டி நாட்டிலே சோமசுந்தரப் பெருமான் அறு
பத்து நான்கு திருக்கிளையாடல்களைப் புரிந்த வொரு
புகலரிய புனிதம்வாய்ந்த மதுரையம்பதியிலே பன்
டைக்காலத்திலே செளந்தர பாண்டியன் என்பான்
செங்கோ லோச்சிவந்தான். அவனுடைய அருமைக்
குமாரனுகிய உக்கிரகுமார பாண்டியன் மநுதீ பிறழா
மல் மாங்கிலம் புரக்கும்காலத்தில் நவக்கிரகங்களின் வக்
கிர கதியால் மழையீ யில்லாமல் எங்கும் வறட்சியே
யேற்பட்டுவிட்டது. தாவரவர்க்கங்கள் தீயந்து கரு

கோடைகாங் துகங்குதிரை மேல்காற்று மாகுங்
கோடரம்வா னரஞ்சோலை குதிரைமரக் கொம்பா
மோடுமே உதரமதாஞ் சேடியூர் சகியா
முடங்கலவேய் முடங்குதனேய் தாழைநாற் பேராம்
ஆடியுத்தி ராடமா தங்கண்ணு டியுமாம்
ஆடல்கூடல்வென்றி கூத்தெனுஞ்சா ரெயே. 386.
சாடிகோ னரைதாழி சீலையுப் பேராஞ்
சட்டிபக்கம் விசௌடியுமாங் கட்டிவெல்லஞ் சகமாம்
கோடிபுதி தெண்கலைப்பே ராடகம்பொன் றுவரை
கோடகமே முடியுறப்புக் குதிரைபுது மையுமாம்
பாடலம்பா திரிதூகன் சிவப்புமுப்பே ராகும்
பட்டங்கர் சீலையின்பேர் வெட்சிபுதல் புறமாங்
தோபெனை மடல்கூட்ட மலரிதழ்கா தணியாங்
தோட்டிகத வோடுகரித் துரேட்டியுங்கட் டினரே.
கட்டளையே சிறையறித லுரையறித லொப்பாங்
கடவுள்முனி தெய்வமொடு கன்மையென மூன்றாங்
தொட்டலே தொடுதல்தோண் உதல்கைதீண் டலுமாஞ்
சட்டல்குறி சுதலவின்பேர் மட்டளவு கள்ளாம்
நட்டலே நடுதலொடு நட்பியற்றுங் தொழிலாம்
நாட்டம் விழி பண்வாளா மோட்டமிதழ் தோல்வாங்
தட்டைகளி கடிகோல்வேய் தினைத்தாள்முன் டமுமாஞ்
சட்டமே பலகைபள்ளி கிடுகென விட்டனரே. 388.
இட்டிகைசெய் திடலாணி யிட்டிகுந்த மகமாம்
இடியுறுதிச் சொல்லிதுகென் மாவிடித்த னற்பேர்
குட்டங்கோம் குளங்குதிதாம் பெட்டாசை பெரிதாங்
குட்டன்மகன் மறிபினியாங் குட்டிமகன் பறழாம்
பட்டிகையே கச்சிரதம் பனைதெப்ப நாற்பேர்
பட்டமே பதவிவழி சுரிசேக் கையின்பேர்
கொட்டமத மொருமருந்தாஞ் செட்டிசெட்டி சுகங்கு
கோட்டங்கோண் படப்பை கொட்டில் கோயில்சும்மை
[தட்டே.

தட்கடு கேடகங்தேர் நடுத்தட்டுத் தடையாங்
தட்டல்தடை கிட்டலுமாம் பட்டிகுக்க ஓராம்
முட்டெனுஞ்சொ விடையூறு சங்கெல்லா மாகு
முடலைவலி பெருமைதிரட் சியுமெனப்பேர் மூன்றாங்
கட்டலே தடைகளைதல் பந்தித்தல் களவாங்
கடுத்தலெனுஞ் சொல்லைய மொப்புவே கமுமாம்
புக்கரம்வான் பாண்டமுகம் வாள்குருகம் புயார்
புழைக்கைதுனி சிறைவுதீர்த் தம்பருந்தாய் நாட்டே.
நாட்டியங்கத் தெண்ணமுமா ஞாடபமர்பா ரமுமா
நல்லபுட்டம் புதலையே சிறைவுகாக் கையுமாம்
கோட்டியுமை யவள்பிரிமை சலவழுப்பே ராகும்
கூறுதிட்டை தின்னையுரல் மேட்டின்பே ராகும்
வேடுவெனன் பதுமகாட்ட புழுவேடன் மூன்றாங்
வியன்வட்டங் கலையூர்கோள் பரிசைவட்டங் தாழ்வாம்
பாட்டிதாய் தங்கையையீன் றுள்விலங்கிற் பெண்ணும்
பருங்கிட்டி யோர்த்தூக் தரளமா மணியே. 391.

கின். ஜங்கம் வர்க்கங்கள் உலர்ந்து உருமாறின். ஏரி
குளங்குட்டை கிணறுகளில் ஒரு துளி நீருமின்றி
வறண்டு ஆதிசேடன் சிரம் தெரிவதேபோல் பிளவுற்
றன். இப் பாண்டிகாட்டில் மட்டுமென்றிப் பக்கத்தி
லுள்ள சேர சோழ நாடுகளிலும் இப்பெரும் பஞ்சம்
காட்டுத் தீப்போல் பரவிவிட்டது.
கன்றுகாலிக ளெல்லாம் நாவறட்சியுற்றுக் கதறின்.
மாணிடர்களை குடிநீரு மற்று, கொப்பளிக்கத் தன்
ணீரு மற்று, ஐபோவென் றமுவதற்குக் கண்ணீரு

மற்றுக் களைத்தனர். இக் கண்ணராவியைக் கண்டுமக்கதிரவன் கடுகளாவும் கருணையின்றித் தன் வெய்யகொடுங்கரணங்களைச் செவ்வனே வீசிப் பாப்பி முஞ்சாட்டு மக்களையும் சுட்டுப் பொசுக்கலாரினான். காலன் கைப் பட்ட உயிருப், கட்செவியின் வாய்ப்பட்ட தேரை யும், கெருப்பினிடைப்பட்ட பஞ்சம், பஞ்சத்தினி டைப்பட்ட ஜிவாசிகஞ்சும் தப்ப முடியுமோ? குடி கஞ்சையை நடையுடை பாவனை ஆகார வியவாகாரங்க ளெல்லாம் தாறுமாறுயின. உலோபிகள், தாம் நெடுநாளாய்எதிர்பார்த்திருந்த பஞ்சம் வந்ததும் தோன்தட்டிக்கொக்கரித்து அவரவர் சேர்த்து வைத்திருந்த தானியங்களை ஒரு பொன்மணிக் கொரு தானிய மணியாக விற்பதேபோன்று அகவிலைக்குவிற்று அகங்களித் தனர். மக்கள் கையிலிருந்த பணமெல்லாம் தீர்ந்தது; பின்வயிற்றுப்பாட்டுக்கென்செய்வது? முன்னர் ஆவின் பாலுண்டவர் அன்னப் பாலுக்கும், அன்னப்பாலுண்வர் ஆற்றுச்சிருக்கும், ஆற்றுநீருண்டவர் ஆகாச நீருக்கும் ஆர்வமுற்று அவதிப்பட்டனர். நெய்யுண்பார் புல்லையும், புல்லுண்பார் காய்ந்த சருகுமுதல் கந்தமூலங்களையும் தேடித்திரிந்தனர். அநேகர் தமக்குரிய நகை நட்டுக்களையும் சிலர் துணி மணிகளையும் பலர் பாத்திரம் பண்டங்களையும் மற்றைபோர் நீர்நிலங்களையும் ஒன்றுக்குப் பாதியாய் விற்று வயிறுவளர்க்கலாயினர். அந்தோபரிதாபம்! தவமாய்த் தவங்கிடந்து தரையின் மீது அன்னமுண்டு தீர்த்தயாத்திரைகள் பல செய்து பெற்றுவளர்த்த அருமைப் பாலகர்களையும் விற்று வியிறுதுர்க்கத் தொடங்கின்றென்றால் அந்த சூதாம காலத்தின் கேழ்மத்தைக் கூறவும் வேண்டுமோ?

இவ்விதம் பஞ்சம்விஞ்சிக் கஞ்சிக்கலையும் அலங்கோலத்தைக் கண்ட முவ்வரசர்களும் மனக்கலக்கம் மிகக் கொண்டு இடுங்கினர். “இக் கொடிய கருப்பை யொழிப்ப தெப்படி? நமது பிரஜைகளின் ஏக்கத்தை நீக்க ஆக்கம் அளிப்ப தெப்படி?” என்று சேயின் கோய்கண்டு அகங்கரையும் ஆவேபோல் அகங்குழுமிருந்தனர். மறுபடியம் “பலப்பல யோசிப்பதில் பயன் என்ன! இடுக்கன்றுற் யாவரும் நல்லோரைக்கண்டு அவர்தம் நலமிக்க சொற்கேட்டு அதன்படி நடத்தலே நன்று” என்ற தீர்மானித்து, பொதியமலைச் சாரலில் எழுந்தருளியிருக்கும் அத்தியமா முனிவரை நாடிச் சால்டாங்கமாய்த் தண்டன் ஸமர்ப்பித்துத் தாம் நாடிவந்த விஷயத்தை விண்ணப்பித்துக்கொண்டனர். அப்பெரியார், “வேந்தர்காள், நவக்கிரகங்களின் நிலை தாறு மாறுப்பக்கிடப்பதால் பன்னிரண்டு வருஷங்களம் மழையேயில்லாமல் பூமண்டலம் முழுதும் தத்தினிக்கும். ஆதலால் நீவிர் மழைக்குரிய தெப்பமாவான் தேவேந்திரன்பாற் சென்று வணங்குமின். நமது கோரிக்கை விறைவேறும்” என்ற ஆலோசனை கூறி யனுப்பினர். “பெரியீர், வாஸவன்வதிகின்ற அவ்வானுலகுக்கு நரர்களாகிய அடியேங்கள் எப்படிச் செல்ல வியலும்” என்று முழுமன்னரும் வினவ அதற்குக் குறுமுனி வர், “லோபவார விரதத்தை அதுஷ்டித்து வெள்ளி மன்றவ னருளைப்பெற்று ஆகாபமார்க்கமாகச் செல்லுங்கள்” என்றுரைத்து அந்தோன்பின் விதியையும் அவர்களுக்கு உபதேசித்தருளினார்.

முவ்வேந்தரும் அவணின்று நீங்கிப் பொற்றுமரைக்கயத்தில் மூழ்கிச் சந்தரேசனை ஆராதித்து வரம்பெற்றுப் பரம பரிசுத்தராய் வானிடையெழுந்து இந்திர

னது இருக்கையைப்படைந்தனர். இவ்வாறு சேர சோழ பாண்டியர்கள் தன்னிடம் வருதலையறிந்ததேவர்கோன் தான் வீற்றிருக்கும் சிங்காதனத்திற்குச் சிறிது கீழ்ப் படுமாறு அமைத்திருந்த அழகிய ஆதனங்களில் அமருமாறு அவ்வேந்தர்களை ஆக்ஞாபித்தனன். சென்னியும் குட்டுவனும் அங்கனமே அமர்ந்தனர். ஆனால் உக்கிரவழுதிமாத்திரம் அவ்விதம் அமராமல்அமர்கோன் அரியாதனத்தின் மீதேறி அன்னவெனை டொப்ப அமர்ந்தான். அதைக் கண்ட அமரேசன் அழுக்காறுற்றுப் பஞ்சவட்டை பேசாமல், கோழிக்கோன் குட்டுவெர்களுடைய கேழ்மாபங்களை மாத்திரம் விசாரித்தான். அவர்கள், “அமரரேநே, பல்லாண்டுகளாக எங்களுடைய நாடு மழைவள மின்றி மங்குகின்றது. தாங்கள் தான் அப்பெருங்குறையை நீங்கிப்பாவேனும். இது வே எங்கள் வேண்டுகோள்” என்று எடுத்துக்கூறினார். உடனே மேகவாகனன், “நன்று” உங்களுடைய நாட்டில் சீர்வளம் செழிக்கும்படி மழைபெப்பயச்செய்வாம்; கவலையொழிமின்” என்றாருளிப் பின்சித்திரவேலைப்பாட்டைமாந்த ஆடையாபரணங்களை அவர்களுக்குவெகுமதி யாகவழுங்கி வழிவிட்டதுப்பினான். பிறகு ஆயிரங்கண் னுடையான், பாண்டியன் தனது சிங்காதனத்திற் தன் னேடொப்பத் தருக்கீடிருக்கின்றதையும், சீர்வளம் வேண்டுமென்று கேளாதிருப்பதையுங் கண்டு அவன் செருக்கை யடக்க ஒரு குழ்ச்சி கருதி உடனே அவனுக்கு வெகுமானஞ்சு செய்வான்போல் பெரும் பாரமாயும், அணிந்தவுடனே உடலை நெரித்து உயிர்வாங்கத் தக்கதாயும் பாண்டியனது குன்றுகளன்ன புஜபலத்தை யொடுக்கும்படியானதாயும் மூள்ள ஒரு அணிகலத்தை யெடுத்து அவன் கழுத்திவிட்டான். அதைப் பாண்டியன் வெகு அலக்கியமாய்த் தனது விசாலமான மார்பில் ஒரு புஷ்பஹாரத்தைப்போல் தாங்கிப்புன்முறவுலுடன் நின்றன். இங்கனம் ஓர் அழகிய அருவியால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மல்லோன்றதோள்களுடன் விளங்கிய அவ்வைக்கயானைக் கண்ட விண்ணவர்களை வியந்தவனுகி அவனை விளித்து “வெம்புயீரேனே, மும்மன்னரேறே, மெச்சினேன் உனது ஏழ்களி றன்ன ஆற்றலை! மிகுந்த கனமான இந்த ஆரத்தை ஒரு புஷ்ப ஹாரமேபோல் மதித்து நீ மிக்க அனுயாஸமாகத் தாங்கித் திகழ்வதால் இன்றுமதல் உன்னை “ஆரங் தாங்கு பாண்டியன்” என்று உலகத்தார் அறியட்டும். நீ என்னிடம் கோவிலந்து யாதோ? என்று வினவினான். அவ்வார்த்தைகளைச் சிறிதும் செவிசாய்த்திலன் செழியன். ‘ஆவிற்கு நீரென்றிரப்பி னும் நாவிற்கு, இரவின் இவிவந்ததில்’ என்கின்றார் திருக்குறளாசிரியரும். ‘சிறு சேய்க்குச் சொறென்று ஏந்தினும், அக் கரங்கட்டு மறுபாவம் வேண்டுவதில்’ என்பதையும் யாமறிவோம். “இழிவிழிவு இரத்திவிழிவு, என்று முக்காலும் இழிவு இரத்தவேயாகும். ஆகவே யாம் அதைச் செய்யவே மாட்டோம். எமது அரணே அன்னியன்கைப் படினும், எமதாவியே நீங்கினும், இவ் வற்பத்தொழிலை யாம் புரியோம்” என வெண்ணினை செந்தமிழ் நாடன். தன் நாட்டிற்கு இன்றியமையாத மழைவளத்தைச் சிறிதுமவன் கருதவில்லை. தேவர்கோணின் தயவுவத் துரும்பளவேனும் எதிர்பார்க்கவழில்லை. அக்கணமே அமராபதி விட்டகன்று ஆலவாய் புகுங்து வாழ்வானியின் மதுரைமன்.

பின்பு இடிக்கரசன் இட்ட கட்டளையால் கொங்கன் கோழிக்கோன் நாடுகளில் மாத்திரம் சோனமாரியாய் மழை பொழிந்தது. கூடாமெமாழின்து ஸேஷமந் தாண் டவமாடலாயிற்று. ஏற்கெனவே வரப்புபர்திருந்த அந்நாடுகளில் இப்பொழுது மழையால் நிருயர்ந்தது. நிருயர்ந்ததும் செல்லுபர்ந்தது. நெல்லுபர்ந்ததும் குடியுபர்ந்தது. கொடியுயர்ந்ததும் கோலுயபர்ந்தது, கோலுயர்ந்ததும் கோனுபர்ந்தனன். ஆனால் பாண்டிய நாடு மாத்திரம் பண்டைப்படியே பஞ்சத்தால் மிகமிகப் பரித்தித்தது.

அவ்வாறிருக்கின்ற காலத்திலொருநாள் வழுதிவல்லான் வேட்டையாடும்பொருட்டு ஆசாயத்தை யளாவிப் பொதியமலீச்சாரலை யடைந்து ஆங்குள்ள ஆளி, கராளி, சார்த்தாலகுருஞ்சரங்களையும்; எண்கு, உடும்பு, சம்புக முட்பன்றிகளையும்; கருமான், கருத்தபம் செக்நாய் முயக்களையும்; ளட்டைச்சிவிங்கி, காண்டாமிருகம், மாசணப், பெருகராக்களையும்; கோட்டான், கழுகு கொக்கு காடை கவுதாரிகளையும் எட்டிக்குத்தி வெட்டி வைத்ததான். அந்தச் சமயம் அத்தென்கிரிச் சிகாத்தில் புட்கலாவர்த்தமாகிய நான்கு மேகங்களும் இறங்கியிருத்தலைக் கண்ணுற்றான் தென்னவன். “ஏம்மை யவமதித்த ஆயிரங்கண்ணது அடிமை களாகிய இவைகளுக்கு என் தேயத்தில் என்ன வேலை? யாருடைய உத்தரவின்மேல் இவைகள் இங்கே வந்திருக்கின்றன” என்றெண்ணிச் சினந்தான். கண்கள் கோவைப்பழ மொப்பச் சிவந்தன. களிறின் மீது பாயும் கராளத்தைப்போல் பாய்ந்தான். அக்கார் மேகங்களை விடாப்பிடியாய்ப் பிடித்து விலங்கிட்டான். தன் நகருக்குக் கொண்டுபோய்ச் சிறைச்சாலையில் நேர்மூலையில் சிறியதோர் அறையில் அடைத்துப் பூட்டிவிட்டான். மேகமூர்ந்தோன் செவிகளுக்குச் செய்தி மெட்டிற்று. அக்கினியைப்போற் கண்ணறை மூந்தான். “இதென்ன காலத்தின் கோலம்? ஒரு சமயம் பரந்த பரவையை வளர்ச்செய்தான் இப்பாண்டியன்; இன்னெனு சமயம் அதிபார ஆபரணத்தைக் கேவலம் ஓர் ஆரத்தைப்போல் அனிந்து விளங்கினான். இது சமயம் நமது மேகக்குழாங்களையே பிடித்துச் சிறு சிறையில்லைத்துவிட்டான். என்னே ஒரு நரன்து பராக்கிரமம்? என்னே ஒரு மாணிடலுடைய மதம்? சீசீ! என்போவியருக்கு இதைவிட மானக்குறை வுண்டோ? இவ்வச்சிராயுதத்தின் வலிமை எங்குற்றதோ தெரியவில்லையே. உச்சைச் சிரவத்தின்மிது நான் சவாரி செய்வதற்கு அருகங்களேன். ஐராவத்தை அடக்கியாள்கின்ற எனக்கு ஓர் அற்பமனிதனை அடக்க ஆற்றவில்லையே. அண்டர்கோனென்றும், தேவார்கோனென்றும் என்னை வீணுக்கு அழைக்கிறார்களே” என்று பற்பல விதமாய் எண்ணியெண்ணி உள்ளாம் நொந்தான். நொந்தால் பிரயோஜன மென்ன? உடனே சிம்மாதம் செய்து எழுந்தான். “ஹே, மாணிட வர்க்கத்தானே! தேவவர்க்கத்தானுகிய எனது திறமை தெரியாமல் தருக்கடைந்து தடுக்கான இக்காரியங்களைச் செய்துவருகிறேய். ‘அடாது செய்பவர் படாது படுவர்’ என்பதை அறிபாய்ப்போலும். இருக்கட்டும்; இதோ ஒருகணத்தில் உன் கர்வத்தைக் கழிக்கின்றேன். கொட்டினால் தேன் கொட்டாவிட்டால் பின்னைப் பூச்சியென்பது உலகவழக்க மல்லவா? கொட்டிக் காட்டுகின்றேன், இதோ உன் கொட்டத்தை

அடக்குகின்றேன்” என்று ஒருவாறு தைரியங் கொண்டு தன் தெய்வப்பகடையை ஆபத்தப்படுத்தினான். யுத்தலன்னாகஞ் செய்துகொண்டு பூலோகஞ் சார்ந்தான். செந்தமிழ் நாடன்து வலிமைகிக் கோட்டையைச் சூழ்ந்துகொண்டான். அட்டஹாஸஞ் செய்து ஆர்ப்பரித்தான். சிம்மாதஞ் செய்து செழியனைச் சமர்க்கழைத்தான்.

பளங்காட்டு நாரி சலசலப்பிற் கஞ்சமீரை கடல் சுவற் வேல்விட்டவழுதிக்கு இந்தஸ்தீலேலவலாரி யொரு லக்ஷியமோ? தனது நால்வகைச் சேளைகளுடன் இரண்களம் பகுந்தான். ஐராவதமேவன்று ஜிபுறும் படியான ஓர்கஜத்தின்மேல் ஆரோகணித்து அமர்க்களத்தை அலங்கரித்தான். தோள்தட்டிக் கொக்கரித்து ஆராவரித்து ஆர்ப்பாடஞ்செப்தான். யுகாந்தகாலத்திற் சொரியும் மழையேயென்னத் தேவகணங்களிடத்திலிருந்துவரும் பாணங்களைத் தடுத்தான். சூவை குலவயாகத் தனது விஷத்தீட்டிய அம்புகளையெடுத்து அமரர்மீது தொடுத்தான். விண்ணென்றும் மண்ணென்றும் தெரியாதலாறு பாணங்களைப் பிரயோகித்து இந்திரனது சைனியங்களை மூடிவிட்டான். மண்ணடியடைந்த சிலரும், தோள்கள் துணிந்த சிலரும், கைகள் ஒடிந்த சிலரும், கால்கள் மடிந்த சிலருமாகப் பூமியில் விழுந்தனர். பருந்தகளும், களிகளும், காகங்களும், கழுகுகளும் கணமார்க்கத்தில் வட்டமிடலாயின. இரத்தவாறு நிரம்பி ஒடுவதும், குருதியில் தோய்ந்த வினாம்குவின்து கிடப்பதும், அங்கமற்ற பினங்கள் அங்கங்கே கிடப்பதும், அறுபட்ட முண்டங்கள் துள்ளித் துடிப்பதும், குத்தப்பட்ட குக்கிள் குடல் சரிவதும், வெட்டப்பட்ட விரல் விழுந்து கிடப்பதும், அம்மம்ம, பார்ப்பதற்குப் பயங்கரமாய், கேட்பதற்குக் கார்ணக்ரோமா யிருந்தது. தேவசன்னியம் அத்தனையும் அழிந்ததைக் கண்டான் அமர்கோன். எடுத்தான் தனது தேவாஸ்திரங்களை. தொடுத்தான் உடனே சந்திராஸ்திரத்தை; நொடியில் ஒழித்தான் பாண்டியன் அதை. ஏவினுன் மகவான் மோகனுஸ்திரத்தை; அதற்கெதிர் விடுத்தான் மீனவன் நானுஸ்திரத்தை. ஏறிந்தான் வலாரி வச்சிராயுதத்தை. வீசினுன் வழுதி வலியதோர் வளையை. அவ்வென்போ கெளியனுக்குச் சொக்கலிங்கப்பெருமானல் அளிக்கப்பட்ட தெய்வப்படை. அதன்முன் வச்சிராயுதம் நிற்பதற்கியலுமோ? இயலாமல் பெராட்டுப்பொடி யாரிற்று. அதோடு மாத்திரமா? வச்சிரதரனது மெளவியும் அக்களைமே தூள்தாயாடுவதற்கு, “ஐபோ! மெளவிக்கு வந்தது மண்ணடக்கும் வரும்” என்று நானினுன் விண்ணவரிறைவன். சிங்குனிந்து ஒடினுன் அமர்கோன். “இவ்வெண்ண சூரபதுமாதிகளை யழித்த முருகக் கடவுளோ? இராவன கும்பகர்னுதிகளை யொழித்த இராமனே? ஒன்றும் தெரியவில்லையே. இக் காளை எடுத்தெறிந்த இவ்வெளையானது எனது மண்ணடையைச் சிந்தாமல் நெடுமகுடமனியைச் சிந்தியது நான் செய்த பூஜா பலனேயாம். தலைக்கு வந்தது தலைப்பாகையோடு போனது தம்பிரான் திருவருள் கூத்தேயாம். இனி இங்கு ஒருக்கணமும் தங்கவொண்ணைது” என்று எண்ணைத் தன்னமெல்லாம் எண்ணியெண்ணி ஏழைநெஞ்சம் புண்ணைக்குப் புழுங்கினுன் புரந்தரன்.

“தென்கிரியோன் தேயத்திற் கெல்லாம் திரண்ட மழை பெய்யச் செய்வேன். மேகங்களுக்கிட்ட தலையை சீக்கித் தருமின்” என்று தென்னைடனுக்கோர்

ஒலையறுப்பினான். இவ்வோலையைக்கொணர்ந்த தூதன் நடுநடுங்கினானுப் பக்கிராண்டியனது சபாமண்டபத்தை யடைந்து அன்னவன் திருவடிகளில் சாஷ்டாங்கமாய்த் தண்டனிட்டுத் தேவநாயகனு பூர்முகத்தை ஸயர்ப்பித்தான். அங்கு வீற்றிருந்த அமைச்சர் களி லொருவன் அவ்வோலையை வாங்கிப் பாண்டியன்முன் படித்தான். உக்கிரன் இந்திரனது சொற்களைக் கிஞ்சித்தும் நம்பாமல் உல்லங்களாக செய்து வாளாவிருந்தனன். திரும்பத்திரும்பத் தேவநாதன், மேகங்களைச்சிறைக்கி விட்டுவிடும்படி சமாதானமாக எத்துணையோ தூதர்களைப்பொதியமலைக்காவலன்பாற் போக்கியும் கிறிதம் பயன்பட்டபாடில்லை. இவ்வரலாற்றைக் கேள்வியுற்ற இந்திரனுக்கிசைந்த நன்பனை சப்தக்கிராமாதிபதி மொருவன் பாண்டியஜைன் நண்ணி நமஸ்கரித்து, “உக்கிரப் பெருவழுதியே! பாண்டிய பார்த்திபனே!! ராஜாதி ராஜனே !!! தங்கள் நாட்டுக்கு வேண்டிய மழைவளத்தை மேகநாதன் இனித் தவறுது நல்குவன். அவன்பொருட்டு யானே பினை. அடியேனை ஒரு லக்ஷ்யமாகக் கருதி மேகங்களைச் சிறைக்கி விட்டருள்ளின்” என வேண்டினன். தேவாதி தேவர்களையும் துரும்பென மதித்த மதுரை மன்னன், சாவதாயினும் சத்தியந் தவறுது நடக்கும்

நல்லவோளகுலத்திலுதித்த சப்தக்கிராமாதிபதியின் வார்த்தைகளைச் சத்தியமாக மதித்து உடனே காராக்கிரகத்திலிருந்த காளமேகங்களின் விலங்கை விலக்கி வெளியே விடுத்தனன். அவைகளும் வெகு பயபக்தியுடன் வழுதிவள்ளவின் அடிபணிந்து அனுமதி பெற்று அமராபதி நோக்கிச் சென்றன.

பின்பு இடியரசன் ஏவலினால் அக் கண்ணிநாட்டில் மாத மும்முறை மாண்பாக மழைபெப்பு, வாவி கூபதடாக மடிக்கஞம், அழகிய ஆறகஞம் தெளிந்த ஊற்றுக்கஞம் நீர் நிறைந்து எங்கனும் நஞ்சை புஞ்சைகஞம் நானுவித நிலங்கஞம் பச்சைப்பேசேரன்று பயிரிரம்பிப் பற்பலவித பலன்களைப் பரிந்துதந்தன. மாபலாத் தோப்புக்கஞம் வாழைத் தோட்டங்கஞம், தென்னாந்தோப்புக்கஞம் தேர்ந்த புஷ்பசோலைகஞம் தளிர்த்துத் தழைத்துப் பூத்துக் காய்த்துப் பொலி வற்று விளங்கின. கன்றுகாவிக்களைல்லாம் கவலையற்று மேய்தன. பெண்டிரும் ஆடவர்கஞம் பெருமையுடன் வாழ்ந்தனர். நெறிதவறுப் பாண்டியனும் நீதிவழுவாதாண்டுவந்தான். இரத்தலை யொழித்த மதுரைக்கிற வனது பாண்டிய நன்றை எல்லாம்வல்ல இறைவனது அருளால் சிறும் சிறப்பும் பேரும் பெருமையுமாகத் திகழ்ந்தது.

ஐ-லியஸ் ஸீஸர்

[ஓர் வேஷ்க்ஸ்பியர் நாடகம்]

[852-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

அங்கம் 5, கனம் 3.

மஸ்ஸாலா, ப்ரூட்டஸ், கேடோ, வலுமனி யஸ், வுவிலியஸ் வருகின்றனர். ஸ்ட்ரேடோவும் வருகின்றன.

ப்ரூட்டஸ்:—எங்கே, எங்கே, மஸ்ஸாலா, அவ நூட லம் கிடக்கின்றது? (1).

மஸ்ஸாலா:—அதோ, அங்கு; டிடினயஸ் அவனருகு துயர்கூர்த்திருக்கின்றன (2).

ப்ரூட்டஸ்:—டிடினியஸ்வளின் முகம் மேனேக்கி இருக்கின்றதே (3).

கேடோ:—கொலையுண்டு கிடக்கின்றனன் அவன் (4).

ப்ரூட்டஸ்:—ஜலியஸ் வீஸர்! இன்னமும் நீ உன தாற்றல் குறைபாம விருக்கின்றாய். உனதாவி இந்தத் தடங்தோறும் நடந்து, எங்கள் கத்திகளை நேராக எங்கள் குடர்களுக்கே திருப்பிவிகேன்றது. (5).

[பேராவாரம் கேட்கின்றது]

கேடோ:—வீரஞ்சான்ற டிடினியஸ்! மடிந்த காஸ்வி யஸ்விற்கு இவன் முடிகுட்டினு னல்லனே, கான். (6).

ப்ரூட்டஸ்:—இவர்களைப்போல் உரோமர்கள் இருவர் இன்னமும் உயிர்வாழ்ந்து திருக்கின்றனரோ?—உரோமர்களில் இறதிபாயினர்காள், நம்பால் விடைபெறுகின்றேன் (7). நின்க்கு இணையான ஒருவளை உரோமங்கரம் பெற்று வளர்ப்பதென்பது என்றும் இனி இயல்வதன்று (8).—நண்பர்காள், இறந்து கிடக்கும் இவனுக்கு, சீங்கள் காண நான் செலுத்

இவரைவரும், ப்ரூட்டஸ் காஸ்வியஸ் ஆகிய இருவருக்கும் நண்பர். ஸ்ட்ரேடோ, ப்ரூட்டவின் ஏவலாளன்.

(1) காஸ்வியஸ் தற்கொலைபுரிந்துகொண்ட செய்தியை ப்ரூட்டவிற்குச்சொல்லி மஸ்ஸாலா அழைத்துவரும்போது காஸ்வியஸ் எவ்விடத்தில் மாண்டுகிடக்கின்றன என்று ப்ரூட்டஸ் மஸ்ஸாலாவைக் கேட்பது இது.

(2) டிடினியஸாம் தற்கொலைபுரிந்துகொண்டது அறியாமல், அவன் காஸ்வியவின் சவத்தினருகு துக்கங்கொண்டாடுகின்றன என்று மஸ்ஸாலா எண்ணினான்.

(3) துக்கத்தால் முகம் கவிழ்ந்திருப்பதுபோக, டிடினியஸ்வின் முகம் மேல்நோக்கி யிருப்பதுகண்டு ப்ரூட்டஸ் அயிர்க்கின்றன.

(4) டிடினியஸ்வை யாவரோ கொன்றுவிட்டாரென்று கேடோ சினைத்தான். ஆயினும், காஸ்வியஸ்வைபிரிவிற்கு ஆற்றுமல் டிடினியஸ்வாம் தற்கொலைபுரிந்துகொண்ட உண்மையை ப்ரூட்டஸ் ஊகித்துவிடுகின்றன.

(5) இந்தபின்னும் ஸ்லீவரின் ஆற்றல் குறையவில்லை. எங்களையே தற்கொலைபுரியவைத்து ஸ்லீவரின் ஆவி தன் பழியைத் தீர்த்துக்கொள்கின்றது—என்பது பொருள்.

(6) ப்ரூட்டஸ் கொடுத்தனுப்பிய வெற்றிமாலையை டிடினியஸ், காஸ்வியஸ்வைன் சவத்தின் நெற்றியிற் குட்டியதை இது குறிக்கின்றது.

(7) இவ்விருவரும் இந்தபின், இனி உரோமன் என்ற பெருமைக் குரியவன் யாருமில்லை, என்று, காஸ்வியஸ் வையையும் டிடினியஸ்வையும் ப்ரூட்டஸ் பாராட்டுகின்றன.

துவதனிலும் அதிகமாகக் கண்ணீர்க் கடன்பட்டு வேண் (9).—வேளையும் நான் தேடிக்கொள்வேன், காஸ்வியல், வேளையும் நான் தேடிக்கொள்வேன் (10). வாருங்கள், இவறுடலத்தைத் தால்லோவி ற்கு அனுப்புவோம். நாம் மனங்கலங்க நேரலாமாத லின், இவன் உத்தரகிரியைகளை நம் பாசறையில் (11). செய்யவேண்டா—லுவலியியல், வா; இளையோய் கேடோ, வா; போர்க்களம் புகுவோம்—லேபி யோ, ப்ளோவியல், நம் படையினை நடத்துக்கள்— இப்பொழுது மணி மூன்று; உரோமார்காள், இரவு வருவதன்முன் இவ் விரண்டாம்பொரில் நம்முடைய அதிர்ஷ்டத்தைச் சோதிப்போம் (12).

[போகின்றனர்]

முன்றுங்களாம் முற்றிற்று.

கம்பராமாயணம்

ஆரணிய காண்டம்—7. மார்க்கன் வதைப் படலம்.

[815-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

உணரா திம்பர் உடனடுங் கினரே.

இன்னவாறு இலங்கைமாநகர் அரிய வன்துப் பெய்தி வருந்த வந்தனள் தங்கை. வந்து, குன்றினடி வீழ்ந்து குழமுகின்ற கொண்டலென இராவணன்தன் பொன்தினி கருங்கழல் விழுந்தனள் புரண்டாள். மூக்கிலாதிவள் மூவுலகாள்பவன்முன் முறையிட வருதலும் என்னினி விளையுமோவென எங்கும் யாவையும் பருவரல் பெரிதெய்தி வெருவிய தன்மையைக் கம்பர் விளம்புகின்றனர்.

மூடின திருட்படலை மூவுலகு முற்றச் சேடனும் வெருக்கொடு சிரக்குவை நெளித்தான் ஆடின குலக்கிரி யருக்கனு மயிர்த்தான் ஒடின திசைக்கரிக ஞும்பரு மொளித்தார்

[மூன்று உலகங்கள் முழுவதும் இருள் படலம் மூடிக் கொண்டது. ஆதிசேஷனும் அச்சங்கொண்டு தன் ஆயிரங்களையும் நெளித்தான். குலக்கிரிகள் அசைந்தன. சூரி யனும் திசைத்தான். திசையானைகள் தம் இடம்விட்டு ஓடலாயின. தேவர்களும் ஒளித்துக்கொண்டனர்.]

ஆதித்தன்முதல் ஆதிசேடன் ஈருக, இடைகிடைந்த கிரிகளும் கரிகளுமடங்கப் பிரபஞ்ச மடங்கலும், இவ்வரக்கர்கோன் கொள்ளவிருக்கும், கோபத்தால் என் விளையுமோ எனவஞ்சி நடுங்கியதென்றால், அவன் அவைக்கண் அவ்று அங்கு “வின்றவர் இருந்தவரோடு ஒடுநெறி தேடாமல்” தரிப்பரோ! அப்பொழுது,

விரிந்த வலயங்கண் மிடைதோள் படரமீதிட் தெரிந்த நயனங்க ளையிறின் புறமெரிப்ப நெரிந்த புருவங்களிடை நெற்றியினை முற்றத் திரிந்த புவனங்கள்வினை தேவரு மயிர்த்தார்

[அகன்ற வாகுவலயங்கள் நெருங்கியிருக்கின்ற இராவண னுடைய தோள்கள் கோபத்தால் பெருக்கவும், அவனுடைய கண்கள் மிக்க நெருப்புப்பற்றி எரியவும், பற்களின் வெளிப் புறம் கோபாக்கினி வீசவும், நெரித்த புருவங்கள் அவன் நெற்றியின் நடுவில் கூடவும், அதுகண்டு புவனங்களைல் வாம் தடுமாறிச் சுழன்றன. என்ன நேருமோ இனி எனத் தேவாகர்ஞும் திசைத்தனர்]

(8) இது காஸ்வியஸ்வின் சுவத்தைப் பார்த்துச் சொன்னது.

(9) இப்பொழுது வடிக்கின்ற கண்ணீரின் அளவுடன் நான் இவனை இழங்கு படும்துயரம் முடிந்துவிட்டதென்று என்னைதீர்—என்பது பொருள்.

(10) இப்பொழுது அல்லாவிட்டனும், உனக்கு நான் வேண்டிய அளவு அழுவதற்குப் போதிய காலம் தேடிக்கொள்வேன்—என்பது பொருள்.

(11) பாசறை—போர்ப்படைகள் தங்குவிடம்.

(12) இன்று பொழுதுபோவதன்முன் பகைவரை மறு முறை எதிர்த்துப் பொருது நம்முடைய அதிர்ஷ்டம் எவ்வளவில் இருக்கின்ற தென்பதை இறுதியாகச் சோதித்து விடுவோம்—என்பது பொருள்.

ஆற்றல்சால் இராவணன் இன்னனை மோர் சீற்றங்கொள்ளுதலும்,

தென்றிசை நமன்றலெனுடை தேவர்க்கு மெல்லாம் இன்றிறதி வந்தது நமக்கென விருந்த நின்றுயிர் நடுங்கியுடல் விம்மி சிலைநில்லா ரொன்றுமூரை யாடலில் ரும்பரினை டிம்பர்

[இன்று தமக்கு இறுதி வந்தது என்று தென்திசை நமனுடன் தேவர்களும் இருந்தனர். இல்லுகத்திலுள்ளவர்களும் தேவர்களும் உயிர்நடுங்கி உடல்வங்கி ஒருங்கிலை நில்லாதவர்களாகி ஒன்றும் பேசாம் விருந்துவிட்டனர்.]

இதுதானே இச்செய்யுளின் பொருள், அல்லது வேறேதேனு மதனுட் கரைந்துறைகின்றதோ, யாவரில்லா? இச்சிற்றம் இராவணன் வாழ்வினேடு மூடிய இருக்கின்றது.

மசரத மனையவர் வரமும் வாழ்வுமோர் நிசரத கணைகளால் நீறு செய்யபாம் கசரத துரகமாக் கடல்கொள் காவலன் தசரதன் மதலையாப் வருதுங் தாரணி

என்று எம்பெருமான் பண்டொருகால் திருவாக்களித் திருந்ததும் அஃதின்று நிறைவேறும் நாள் வந்ததென்பதையும் தேவர்கள் எறிவார். ஆதவின் அரக்கர்கோன் கொண்ட இவ் வெகுளிக்கு அஞ்சி கடுங்கி அழுங்கி னரலர். இவ்வெகுளி இராவணன்பால் மூண்டு விளைவதே அவன் அழிவிற்கும் அதனால் தேவர் நன்மைக்கும் வித்திட நிற்கின்றது. வருவது தெரிந்திருப்பினும், சீற்றமுடைய இவ்விராவணன்தன் மெய்ப்பாடுகளுடு திடுக்கிட்ட அமர்கள் செய்கை திசைத்தாரன்றிச் சிக்கை மாழ்கிவிடவில்லை. “இத்துணைக் கோபத்திற் கெதிரே, எம்பெருமான் ஈந்த வாக்கு நிறைவேறதல் எத்துணைக் கடினமாகுமோ” என்று அருக்கன் அயிர்த்தான். “இவன் முன்னர் இப்பொழுது நிற்பது நேரிதன்று” என்று உம்பர் ஒளித்தார். இராமபிரான் மேற்கொண்ட வினையின் அருமையைத் தேவரும் அயிர்த்தார். மற்றிரு உலகங்களின் நிகழ்ச்சிகளை அறிதற் கிடமின்றிப் பாதளத்திற் கிடப்பதால்

ஆதிசேடன், முன் திருமால் அளித்த அபயமும், அதற்கணக்கு இப்பொழுது இராமனு யவதரித்திருப்பதும், அவ்வாக்கு சிறைவீறு அமர்தம் இடிக்கண் அகல்வதற்கு முக்கிலாத் தங்கையிலோக் கண்டு இராவணன் மாபெருங்கோபம் எய்தவேண்டியது இன்றி யமையாததாவதும், கண்டு கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளும் வகையற்றனாலும், இச் சீற்றத்திற் குளம்பதைத் த்து, “ஜேயோ, உப்பேன் உய்வேன், இனி” என மெய்யே அஞ்சி எஞ்சினைவென அயிர்த்தல் நேரி தன்று. கட்செவி சராயிருமுடைய இவ் வரவின் அண்ணலும், ஏனையோர் போன்றே, அரக்கர் வேந்தனது சீற்றத்தின் வேகத்தால், “திடுக்கிட்டே” சிரக்குவை நெரித்தானல்லது வேறில்லை. எனின்,

தென்திசை நமன்றனேடு தேவர்குல மெல்லா மின்றிறுதி வந்தது நமக்கென விருந்த

என்னுமில்வடிகள் உள்ளூரன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசுகின்றனவென்றெண்ணற்கிடந்தருகின்றன. மற்றியும் மற்றுள அமர்களும் தமக்கே இறுதிவின்து விட்டதென்னும் பெரியதோ ரச்சத்தால் கையறவேய திச்சோர்ந்து சம்மாவிருந்தனர் என்ற பெருளை வெளிப்பகட்டும் இச்சொற்கள் வேறேர்கருத்தையும் உட்செருகிச் சிரிப்பனவாகலாம். தோலுடை நெடும்பணை துவைக்குஞ் தோறெலாம், இராவணன்று இசைக்குஞ் தோற்கை கூறவந்த காலன் சுற்றியசேலையாற் செங்கையிற் சிறியவாய் புதைத்து நின்றதன் இரகசியத்தை ஒருவாறு ஓர்ந்துகொண்டிருப்பவர், “நமனேடு உசாவிய தேவர்குலமெல்லாம் இன்று நம் முடையதுன்பத்திற்கடியுடன் இறுதிவின்து என்று உவந்து அச்சம் நீங்கி அமைதியாயிருந்தனர்” என்ற பொருள் இவ்வடிகளுக்குப் பொருந்துமெனத் துணி வார். ‘நமன்றனேடு’ என நமனைப் பிரித்துப்பேசுவதன் கருத்து இன்னதே யாதல்வேண்டும்.

இச்செய்யினின் பின்னைய இரண்டாட்களும் இவ்விதமே இருபொருள்கள் காட்டுகின்றன.

வின்றுமியர் நடுங்கியுடல் விம்மிதிலை நில்லா
ரொன்றுமுரை யாடலில் ரும்பரினை டிம்பர்
என்னுங்கால், முதலிரண்டு அடிகளில் உம்பர் வெரு

வினாரென்று கூறிய செய்தியீடிய மீண்டும் வேறேர் வகையிற் கம்பர் கூறினாரென்று கொள்வது நேரி தன்று. ஆதலின், உம்பரும் இம்பரும் உயிர் நடுங்கியுடல் நடுங்கி மிகக்கப் பயத்தினால் ஒன்றும் பேசாமல் திகைத்தனர் என்னுமல், “இராவணன்தன் வெசுனி யால் விளையானின் அவன் அழிவினை அறிந்திருந்த உம்பரோடு யாதும் உரையாடாமையால் இம்பர் உயிர் நடுங்கியுடல்விம்மி நிலைப்பிலாராயினார்” என்னுமொரு பொருளே ஏற்படுத்ததாகும். உம்பரினைடு இம்பர் உரையாடினராயின், இவ்விம்பரும், இன்றிறுதி வந்தது நம் துயர்க்கென விருப்பார்.

இன்னைம் அனைவரும் அவரவர்க் கேற்றவாறு அஞ்சி நிற்க, வந்தடி வீழ்ந்த தங்கையை எதிர்நோக்கி இராவணன்,

மடித்தபில வரய்க்கெடாறும் வந்துபுகை முந்தத் துடித்த தொடர் மீசைகள் சுறுக்கொள் வூயிர்ப்பக் கடித்தகதிர் வாளொயிறு மின்களுல மேகத் திடித்தவரு மொத்துரறி யாவர்செய லென்றேன்

[கோபத்தால் மடித்த பிலங்கள் போன்ற தன் பத்து வாய்களிலும் கோபத்தியின் புகை எழுந்து பொங்கவும், துடித்த அடர்ந்த மீசைகள் பொசங்கும்படி பெருமுக்கு வெளிப்படவும், கடித்திருக்கும் கூரிய ஒளிபொருந்திய பற்கள் மின்னல்போற் பிரகாசிக்கவும், மேகத்தில் இடித்த இடியைப் போன்று பேரொலி செய்து, “இது யாவருடைய செய்கை என்றேன்.

குர்ப்பண்கையின் விடை ஆயத்தமாக விருக்கின்றது.

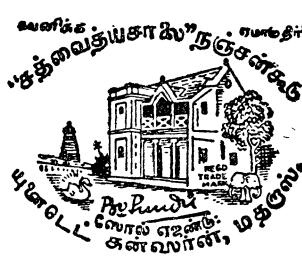
கானிடை யடைந்துபுகி காவல் புரிகின்றூர் மீனுடை நெடுங்கொடியி னேண்ணையர் மேல்கீ மூனுடை யுடம்புடைமை யோருவுமை யொவ்வா மானிடர் தழுந்தனர் வாருந்து யென்றார்

[காட்டிற்கு வந்து பூமியைக் காக்கின்றவர்களும், மீனக் கொடியையுடைய மன்மதனைப் போன்றவர்களும், வின்னலைக்கிலும் மன்னுலகத்திலும் ஊன் உடைய உடம்புடைய ஒருவரும் ஒப்பாகாதவர்களுமாகிய மானிடர் வாளை உருவி அறத்தனர், என்றார்]

ஆயுங்வேத வித்வான் B. V. பண்டிட் அவர்களின்

தானிக்குகள் :

பாதாமி லேகியம்	ரூ. 3-0-0
ரத்திவல்லப லேகியம்	2-0-0
மஹா திராக்ஷாதி லேகியம்	2-0-0
குழந்தைகளுக்கு	
பூந்தோரி மாத்திரை	0-4-0
பால சஞ்சீவினி	0-4-0
பால ஸஞ்சா (டானிக்)	1-0-0

தைலங்கள் :

சந்தனைதி	3 அவுண்ஸ் ரூ. 1-0-0
அமிர்தாமலக	0-12-0
பிருங்காமலக	0-12-0
ஸ்தீர்களுக்கு	:
ஸ்துதக டானிக்	2-0-0
கார்ப்பாசய டானிக்	2-0-0
ப்ரஸ்வ லேகியம்	1-8-0

மட.ச.யாவன்யாகா மட.பிருங்காமலக தைலம் கோரோஜன மாத்திரை
“நடசன்கூப்போடு” காதுராவம்-பாக்கேடு (ஸ்துதி செய்துகொடு) மட.டி.மீடி.கேட்ட-ப்பி

I.D.L. ச.யாவனப்பாகா சென்தோரி காந்தானிக் காந்தானிக் காந்தானிக்

முகைக்கோட்டை சென்னை நகரம் காந்தானிக் காந்தானிக்

போல் எவ்வித ஜவாங்களுக்கும் காந்தானிக் காந்தானிக் காந்தானிக்

[பல்பங்கள் வைத்தியர்களுக்கு மட்டும்.] [அட்வான்ஸ்டான் ஆர்டர் செய்யவும்.]

சென்னைத் தமிழ் லெக்ஸிகன் பதிப்பாசிரியர் திருவாளர் S. வையாபுரி பிள்ளையவர்களால்

— பதிப்பிக்கப்பெற்ற நால்கள் —

தமிழகராதி ஆதார நூற்றெடுக்கி

நாம தீப நி கண் ④.

நிகண்டுகளின் வரலாறு, ஆசிரியரது காலம், நாவின் செயங்கள், முதலியன் அடங்கிய சிறந்த பூன்னுரை கொண்டது. பொருட் பெயர்களை விளங்கக் கூறும் சௌவிய உரைபாடுமுன்னது. நாவின்கண் வங்குள்ள பொருட்பெயர்களைன்ததையும் முற்ற வனர்த்தும் அனுபந்தம் பெற்றது. சுமார் 12000 சொற்கள் கொண்ட சிற்றகராதியாக உதவுங் தகையது.

விலை ரூபா 2-0-0

அரும்போருள் விளக்க நிகண்டு.

சிறந்த ஒரு சொற் பல்பொருள் நிகண்டு. நிகண்டு களின் வரலாற்றினை விளக்கும் விரிந்த முன்னுரை யுடன் கூடியது. சொல்லின் பொருள்களை யெளிதாகத் தெரிந்துகொள்ளுதற்குப் பலபொருளாருசொல்லகராதி சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. விலை ரூபா 1-4-0

கம்பராமாயணம்—உயுத்தகாண்டம்.

முதல் மூன்று படலங்கள்: பல எட்டுப் பிரதிகளை ஒப்புநோக்கித் திருத்தியது; பாடபேதங்களைன்ததுக் கொடுக்கப் பெற்றது. விலை ரூபா 0-6-0

திருக்குறள்

மூலம் சோற்றுறிப் பகராதியும் விஷய ஒப்புக்குறையும் (வா. மார்க்க சகாயம் சேட்டியார் பதிப்பு)

சிற்றகக்கமான இப்பதிப்பில் அட்டவணைக்கு மாத்திரம் 300 பக்கங்கள் அளிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. திருக்குறளைப் படித்து ஆராய விரும்புவார்க்கு இவ்வெட்டவணை மிகவும் உபயோகமானதாகும். ஒப்புக்குறள்களைச் சேர்த்துப் பதிப்பாசிரியர் அளித்துள்ள மாணுக்கருக்குப் பெறிதும் பயன்தரும். இப்பதிப்பின் அருமையைந்து பார்த்தாலன்றிச் சொல்லிக்காட்டுவது சலபமன்ற.

விலை அனு 0-12-0

களவியற் காரிகை.

ஒரு சிறந்த அகப்பொரு ளிலக்கணநூல்; முதன் முறை இப்போதுதான் அச்சில் வெளிவந்தது. கிடைத் தற்கரிய பல அரிய நால்களிலிருந்து எடுக்கப்பெற்ற மேற்கோள்களை யடையது; பல அனுபந்தங்களையடையது. தமிழாராய்ச்சியாளர்க்குப் பெரிதும்பயன்படுவது. க்ரெள்ளன் அளவில் 170 பக்கங் கொண்டது. சொற்பட்பிரதிகளே யுள்ளன. விலை ரூபா 3-0-0

நாற்போருட் குறிப்பு.

1. இறையனர் களவியலுரை; 2. குறுங்தொகை; 3. திருக்கோவையார்; 4. நற்றினை; 5. களவழி நாற்பது; 6. தேவாரம்; 7. வீரசோழியம்; 8. நாலாயிர திவ்யப் பிரபங்கம் முதலிய எட்டு நால்களின் பொருட் குறிப்பு அடங்கியது. தமிழ் லெக்ஸிகன் ஆபிஸ் தலைமைப் பண்டிதர் ஸ்ரீமான் மு. இராகவையங்காரவர்களால் தொகுக்கப்பட்டது. டெம்மியளவில் 175-பக்கங்கள் தொடர்பாட்டது. இலக்கிய ஆராய்ச்சிக்கும் சரித்திர ஆராய்ச்சிக்கும் மிக இன்றியமையாதது. சொற்பட்பிரதிகளே யுள்ளன. விலை ரூபா 10-0-0

இராஜகுந்தரம்.

ஒரு கல்வைகம். இனிய எனிய நடையில் ஏழுதப் பெற்றது. விலை ரூபா 0-8-0

தீணகரமாலை யேன்னும்-தீணகர வேண்பா

திருக்குறளின் அதிகாரத்திற் கொரு வெண்பா வாக 133 வெண்பாக்களைக் கொண்டது. இது ஒரு பண்டை நூல். இதைப் பதிப்பித்தவர் ஸ்ரீமான் S. வையாபுரி பிள்ளை, B.A., B.L., விலை அனு 0-6-0

கலாநிலயம் ஆபீஸ், வேளாளர் தெரு, புரசை, சென்னை.

ANCIENT JAFFNA

MUDALIAR C. RASANAYAGAM C.C.S.

An authentic history of North Ceylon, Particularly of Jaffna based on archeological Epigraphic and linguistic researches is stated here in a connected manner from ancient times up to the occupation of the Island by the European Professor S. Krishnasamy Iyengar has given an appreciative foreword.

PRICE Rs. 5-8-0.

KALANILAYAM

PURASAWALKAM

:: VEPERY, MADRAS.

எமாங்கத்துத் திலவரசன்

ஸ்ரீமான் T. N. சேஷாசல ஜூயர் B.A., B.L.,

எழுதியவர்

செந்தமிழ்க்காதை.

கலாநிலயம், வேளாளர் வீதி, புரசைபாக்கம், சென்னை. விலை ரூ. 1-4-0

கலாநிலயம் 1930-வது வருடம் 3-வது வால்யும்.

தலையங்கங்கள்:—அறியாமை வேண்டப்படும் 4. சயநலச் சோதனை 8. விஷபத்திற்கேற்ற விளம் பரம். முயலுக்கு முயலவேண்டா. விளம்பினால் வெட்கக்கேடு. கல்லாதபேர்களே நல்லவர்கள் 3. நாணத்தால் கொவார்திறம். வாலின் நீளம். பெருமையின் பெருமை...முதலிய கட்டுரைகள் ஐம்பது, உலகியலோடு வாழ்க்கையின் தத்துவத்தை விளக்குவன்.

கம்பராமாயணம்:—(T. N. சேஷாசலம் ஜயர், B. A. B. L.) அயோத்தியா காண்டம் முத விரண்டு படலங்களின் விளக்க ஆராய்ச்சி. அரசியலுக்குரிய அறங்களில் திருவள்ளுவர் வேத வியாசர் முதலானேர்க்கும் கம்பருக்கும் உள்ள வேறுபாடு 25-கட்டுரைகளில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. பூர்ணமான் சோமசந்தர பாரதியார் வரைந்துள், “தசரதன் குறையும் கைகேசி நிறையும்” என்னும் நாலிற்குறிய பொருளும் முடிவும் கம்பருடைய கருத்திற் கொவ்வாதன வென்று 25-கட்டுரைகளில் வாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

குறுந்தொகை:—(K. இராமரத்நம் ஜயர், B. A.) புத்தகமாய் இப்பொழுது கிடைக்காத இச் சங்கநாற் செய்யுள் நானாறும் விளக்கமான உரையுடன் பதிப்பிக்கப் பெற்றிருக்கின்றது.

அப்பர்:—(E. N. தணிகாசல முதலியார், B. A. B. L.) அப்பர் அறுபத்துநான்கு கலைகளையறிந்து கையாண்ட பெருமை விளக்கப்பெற்றிருக்கின்றது.

இலஞ்சிப்பாவை:—(T. S. நடராஜபிள்ளை, B. A. B. L.) Sir Walter Scott என்பவர் ஆங்கிலத்தில் பாடிய Lady of the Lake என்னும் காவியத்தைத் தழுவி எழுதிய கதை.

மானத சாத்திரம்:—(T. P. மீனாக்ஷிசந்தரம் M. A., B. L.) ஆங்கிலமுறையைத் தழுவி, நடத்தை, உணவுநாட்டம், அழுகை, சிரிப்பு, தன்னெடுப்பு, தன்னெடுக்கம், புணர்ச்சி, இனை விழுச்சி, விளையாட்டு முதலியவைகளின் தத்துவங்கள் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

தமிழ்ப் பாடம்:—வில்லிபாரதம் கிருஷ்ணன் தூதுச் சருக்கமும், அஷ்டப்பிரபந்தமும் போதிப்பு துடன், புணரிலக்கணம் முழுவதும் தெற்றெறன விளக்கப்பெற்றிருக்கின்றது.

நம்மாழ்வார் வைபவம்:—(K. இராஜகோபாலா சாரியார், B. A. B. L.) விளக்கமான ஆராய்ச்சியுடன், 2-ம் பாடத்து 3-ம் தசகம் வரையிலும்.

இவைகளைத் தவிர, ஆங்கிலத்திலிருந்து மொழிபெயர்த்த கட்டுரைகளும், ஆச்சரிய சூடா மனி என்னும் வடமொழி நாடக மொழிபெயர்ப்பும், சிலப்பதிகாரக் கானலவரியை அழுகுற விளக்கிய ‘மாதவி மாதவம்’ என்னும் கட்டுரைகளும், தனிப்பாடல்களும், அண்டபுராண ஹாஸ்யப் பாடல்களும், நாயன்மார் சரித்திர உண்மைபோன்றபல கட்டுரைகளும் நிறைந்துள.

1931-வது வருடம் 4-வது வால்யும்.

தலையங்கம்:—அகமே புறம், வாழ்வாங்கு வாழ்பவர் 10. உண்மையில் உழல்வார் திறம் 5. மெப்ம்மையை அலமரச் செய்யலாமோ 4. அருமையினு மருமை 4. மறப்பது முறுதியாமே. நள்ளாள் நகை 4. முதலிய கட்டுரைகள் 50.

கம்பராமாயணம்:—(T. N. சேஷாசலம் ஜயர், B. A. B. L.) கைகேசி சூழ்வினைப் படலம் முதல் அயோத்தியாகாண்டம் இறுதியாக 50 கட்டுரைகளில் ஆராயப்பெற்றிருக்கின்றது.

சூளாமணி:—(K. இராமரத்நம் ஜயர், B. A.) இதுகாறும் உரை யெழுதப்பெறுத இந்தால், உரையுடன் பதிப்பிக்க ஆரம்பமாகி இவ்வாண்டில் ஜந்துற செய்யுள்கள் வந்துள.

யாப்பிலக்கணம்:—உறுப்பியலும், செய்யுளியில் பாக்களின் இலக்கணமும்.

அப்பர்:—(E. N. தணிகாசல முதலியார், B. A. B. L.) அப்பர் 64 கலைகளைக் கையாண்ட பெருமை விரிவாக வரையப்பட்டிருக்கின்றது.

ஆண்டாள்:—(E. N. தணிகாசல முதலியார், B. A. B. L.) ஆண்டாள் பிறப்பு, இளமை, கல்வித்திறம், அனுபவம், யெளவனம், மதம், சித்தாந்தம், முத்தி முதலியவைகளின் உண்மை.

மானத சாத்திரம்:—(T. P. மீனாக்ஷிசந்தரம், M. A. B. L.) புலன்களின் அமைப்பும், உணர்வு முதலியவைகளின் தத்துவமும் விளக்கப்பெற்றுள.

பிவாரோ நாடகம்:—ஆங்கிலப்புலவர் R.B.Sheridan எழுதிய நாடக மொழிபெயர்ப்பு.

நவராத்திரி நாடகம்:—(K. N. சுந்தரேசன், B. A. Hons) ஓர் நவீன நாடகம்.

சிதம்பரதேவர் சரிதம்:—(Dr. V. S. அருணாசலம் பிள்ளை) முத்தியில் மனம் வைத்து உலகத்தில் விவகரிப்பார் பெருமையை உட்கொண்ட வோர் நாவல்.

களவியற் காரிகை:—(S. வையாபுரிப்பிள்ளை, B. A. B. L.) இதுகாறும் அச்சேருத நால். அகப்பொரு விலக்கணத்தின் சிறப்பை விளக்கவல்லது.

கந்தபுராணமும் சங்க நூல்களும்:—(பண்டிதர், திம்மப்பா ஜயர்) கந்தபுராணத்தைச் சங்கநூல்களோடு ஒப்புநோக்கி ஆராயும் கட்டுரைகள்.

இவை தவிர, மொழிபெயர்ப்புக் கட்டுரைகள், தமிழரட்டையர், முதலிய கட்டுரைகள் பல.

ஓவ்வொரு வாழ்யுமிற்கும் விலை வருமாறு:— பைண்ட் சேய்யாதது ரூ. 7 8 0
காலிகோ கில்ட் பைண்ட் ரூ. 8 8 0 ஆப்லேத் கில்ட் பைண்ட் ரூ. 9 0 0

இவ்விலையில் தபால் அவ்வது இரயில் சார்ஜ் அடங்கவில்லை. இங்கியாவில் உள்ளவர்கள் இரயில்வே பார்ஸல் மூலமாகப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். To Pay போட்டு அனுப்புவோம். ஏழைட்டெனுக்களுக்கு மேல் இரயில்வே கட்டணம் ஆகாது. பர்மா, விலோன் இவ்விரண்டு இடங்களுக்கும் ரயிலில் அனுப்பமுடியாதா கையால் விலையுடன் தபால் பார்ஸல் சார்ஜ் ரூ. 2-4-0 சேர்த்தனுப்பவேண்டும். மலேயே, தென்னுப் பிரிக்கா முதலிய நாடுகளில் இருப்பவர் தபால் சார்ஜிக்கு ரூ. 3. சேர்த்தனுப்பவேண்டும். இவைகளை வி. பி. பில் அனுப்ப இயலாது. முன்னம் அனுப்பி எழுதல் வேண்டும்.

வர்த்தமானம்

மனிதனைத் தின்னும் மரம்—இந்துமஹா சமுத்திரத்திலுள்ள மடகாஸ்காதீவில் மாபிசபசங்கம் செய்யும் சில மரங்கள் இருக்கின்றனவாம். அம்மரத்தின் உயரம் $7\frac{1}{2}$ அடி. அதன் சுற்றளவு 18 அடி. தோற்றத் தில் அம்மரம் அன்னுச்சிப்பழுச் செடியை ஒத்திருக்கு மென்று தெரிகின்றது. அம்மரத்தின் உச்சியிலிருந்து சிறு கபிறுபோன்ற கொடிகள் நாலாபக்கமும் தொங்கிக்கொண்டிருக்குமாம். இம்மரத்தின் இலையின் கனம் 9 அங்குலம் இருக்குமென்று சொல்லப்படுகின்றது. இலைகளில் மிக்க கூர்க்கையான முட்கள் உண்டு. அங்கே பிக்மீல் என்று அழைக்கப்படும் குள்ளமனிதர்கள் வசிக்கின்றார்கள். இந்த மரத்திலிருந்து இறக்கப்படும் இரவுத்தை இக் குள்ளமனிதர்கள் குடித்து மபங்கிக்கிடப்பார்களாம். சிற்சில சமயங்களில் இம்மரத்திலிருந்து இரவுத்தை இறக்குங்கால், அவர்கள் இம் மரத்திற்கு இரையாவதுண்டாம். பாராவது ஒருவன் இம்மரத்திற்கு அருகில் வந்துவிட்டால், மரத்தினது கபிறுபோன்ற சிறு கொடிகள், அவனைச் சுற்றிக் கொள்ளுமாம். உடனே இலைகள் வந்து அவனை மூடிக் கொள்ள, அம்மனிதனைத் தூக்கிக்கொண்டு அம்மரம் நிமிர்த்துவிடும். ஒருவாரம் ஆன பிறகு எலும்புகள் மாத்திரம் கீழே விழும். இப்படி அம்மரம் மனிதப்பங்கம் செய்துவருகின்றது என்று தெரிகின்றது.

கரோலின் மேரி என்னும் பெயருடைய ஒரு மாது ஸண்டன் கரில் இருக்கின்றார். அவருக்கு இப்பொழுது வயது 107. சென்ற மாதம் 13-ந்தேதி யன்று அவரது 107-வது பிறந்தநாள் கொண்டாடப்பெற்றது. இம்மாது திடகாத்திரத்தோ டிருக்கின்றாராம்.

ஆப்பிரிக்காவில் 1910-ம் ஆண்டில் 5 லட்சம் கிற ஸ்தியர்கள்தான் இருந்தனராம். இப்பொழுது அங்கிருக்கும் கிறிஸ்தியர்களின் தொகை 40 லட்சம். அவர்களெல்லாம் காதலிக் கிறிஸ்தவர்களாம்.

95,000 டன் எடையுள்ள ஒரு பெரிய யாத்திரைக் கப்பல் பிரான்வில் கட்டப்படுகின்றதாம். அக்கப்பலின் நீளம் 1027 அடி. இதனில் 14 அடுக்குக்கள் அமைக்கப்படுமாம். கப்பல் வேலைக்காரர்களைத் தவிர அதனில் 2500 பேர் எல்லா வசதிகளுடனும் பிரயாணம் செய்யுமுடியுமாம்.

மத்தியமாகாணத்தின் வருமானவரி இலாக்காவிற்கு 13 குமாஸ்தாக்கள் தேவையென்று விளம்பரம் செய்யப்பட்டிருந்ததாம். இந்த வேலைக்கு 4000 பேர் மனுச்செய்தனராம்.

மூன்றாவது வட்டமேஜை மஹாநாடு நவம்பர் மாதம் 15-ந்தேதி ஸண்டனில் கூடுமென்று இந்திய அரசாங்க அறிக்கை கூறுகின்றது.

செட்டிநாட்டுக் குமார ராஜாவான் ஸ்ரீமான் M. A. முத்தையசெட்டியார், சென்னை கார்ப்பொரேஷன் தலைவராகத் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டார். அவர் தமிழ்மைத் தலைவராகத் தேர்ந்து எடுத்தற்குத் தமது நன்றியைச் சபையாளருக்குச் செலுத்தி, தாம் எக்கட்சியையும் சாராது, நடுநிலையில் இருந்து காரியங்களை நடத்துவ

தாகவும், தமது சொந்த வேலையைவிடக் கார்ப்பொரேஷன் வேலையைப் பெரிதாகக் கருதி உழைப்பதாக வும் கூறினார்.

திருச்சியில் ஜில்லாபோர்டின் தலைவர் எலக்ஷன் நடந்தது. தலைவர் பதவிக்கு ஸ்ரீமான் T. M. நாராயண சாமி பிள்ளையும், ராஜா சிதம்பராஞ் செட்டியாரும் சின்றனர் என்றும், இறுதியில் T. M. நாராயணசாமி பிள்ளையவர்கள் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார் என்றும் திருச்சிச்செய்தி கூறுகின்றது.

காஷ்மீர் அரசாங்கத்தார், அந்நாட்டில் உள்ள இந்து தேவாலயங்களில் இந்துக்களானேர் அனைவரும் செல்லாம் என்று உத்தரவிட்டிருக்கினர் என்று காஷ்மீரத்துச் செய்தி கூறுகின்றது.

அக்டோபர் மாதம் 31-ந்தேதி கோயம்புத்தூரில் தமிழ்நாட்டுப் பெண்கள் மஹாநாடு ஒன்று கூடிற்று. ஸ்ரீமதி ஜேஸுதாஸ் என்பவர் இம்மஹாநாட்டில் தலைமை வகுத்தார். பெண்களுக்கும் ஆடவர்களுக்குள்ள உரிமைகளை யளிக்கவேண்டுமென்றும், பெண்சதந்திரமில்லாமல் எந்நாடும் முன்னேற முடியாதென்றும் இம்மஹாநாடு வற்புறுத்தியது.

மந்திரி சபை:—சென்னை அரசாங்க மந்திரி சபையில் ஏற்பட்ட குழப்பம் பழைய மந்திரி சபை கலை வதில் முடிந்தது. பின் பொப்பிலி ராஜாவை முதன் மந்திரியாகக்கொண்ட மந்திரி சபை கூட்டப்பெற்றது. இச்சபையில் பொப்பிலி ராஜா முதன் மந்திரியாவும், ஸ்ரீமான் P. T. ராஜன் இரண்டாவது மந்திரியாகவும், ஸ்ரீமான் குமாரசாமி ரெட்டியார் மூன்றாவது மந்திரியாகவும் நியமிக்கப்பெற்றனர். இம் மந்திரிசபை கவர் னரால் ஏற்கப்பட்டது என்று சென்னை அரசாங்க விசேஷ கெஸ்ட் அறிவிக்கின்றது. ஸ்ரீமான் முனிசாமி நாயுடு, ஜனாயகக்கட்சி பொன்று ஸ்தாபனம் செப்து வருகின்றார் என்று தெரிகின்றது.

அரசியற் கைத்திகள் விடுதலை:— இத்தாலியில் பாவில்லை அரசாங்கத்திற்கு ஸ்ரீராதமாயிருந்து குழப்பம் செய்த எல்லா அரசியற் கைத்திகளையும் விடுதலை செய்ய இத்தாலிய அரசாங்கம் தீர்மானித்திருக்கின்றது என்று அயல்நாட்டுச் செய்தி கூறுகின்றது.

வேலை நிறுத்தம்:—பெரம்பூர் எம். எஸ். எம். ரயில்வே ஒர்க்ஷாப் வேலை நிறுத்த நிலையில் இன்னும் மாறுதல் ஒன்றும் ஏற்படவில்லை. ரயில்வே அதிகாரிகள் இனங்கி வருவதற்கு இசையவில்லை. அரக்கோணம் ஒர்க்ஷாப் வேலையாளர்களும் வேலை நிறுத்தத்தில் சேர்ந்து கொண்டனர். ஆங்கிலோ இந்தியர்களும் வேலை நிறுத்தத்தில் சேர்ந்திருக்கின்றனர்.

தீண்டாமை விலக்கு விஷயமாய் உழைப்பதற்குக் காந்தியடிகளுக்குச் சகல வசதியும் அளிக்கப்படும் என்று அரசாங்கத்தார் அறிவித்திருக்கின்றனர். இவ்விஷயமாய், தமது நண்பர்களோடு கடிதப்போக்கு வரவுவைத்துக்கொள்ளவும் நண்பர்களைக்கண்டு பேசவும் அவருக்கு உரிமை யுண்டு.

— கம்ப ராமாயணம் —

பதவுரை விரிவுரை விளக்கம் இலக்கணக் குறிப்பு
முதலியலைகளுடன்

வை. மு. சட்கோப ராமாநாதாசாரியார்

சே. கிருஷ்ணமாசாரியார்

வை. மு. கோபால் கிருஷ்ணமாசாரியார்.

ஆசியவர்களால் பதிப்பிக்கப் பெற்றவை.

பால காண்டம்	ரூ.	5	0	0
அயோத்தியா காண்டம்	„	5	0	0
ஆரணிய காண்டம்	„	4	0	0
கிட்கிந்தா காண்டம்	„	4	8	0
சுந்தர காண்டம்	„	5	0	0
யுத்த காண்டம்— 2 பாகம்	„	10	0	0

தபால், அல்லது இரயில் பார்வைல் கட்டணங்கள் வேறு. வேண்டுவோர், தாம் வேண்டும் புத்தகங்களுக்குரிய விலையில் பாதியாவது முன்பணம் அனுப்பி ஆர்டர் செய்யவேண்டும். மற்றதை வி. பி. மூலம் பெற்றுக்கொள்வோம்.

மானேஜர் :— கலா நிலையம், வேளாளர் வீதி, புரசை, சென்னை.

:: அமிர்த சாகரம் ::

தேக பலத்தையும், ஞாபகவிருத்தியையும், மும்பை வத்தையும், கொடுப்பதில் எங்கள்

அமிர்தார்ணவ லேகியம்

அமிர்தசாகரம் போன்றது. மேலும், நீடித்த தலைவரி, மண்ணை இடு, மாாபு வலி, தேகச் குடு முதலிய வியாதி களைக் கரஸ்தமாகக் கண்டிக்கும். 20-தோலா லேகியம் கொண்ட பை 1-க்கு ரூபா 2.

இனும்! ஆரோக்கிய கிரந்தம் இனும்!
கேட்போருக்கு இனமாகவும், தபாற்செல வில்லாமலும் அனுப்பப்படும்.

ஆதங்க நிக்ரஹ ஒளங்தாலையம்,
26, பிராட்வே, மத்ராஸ்.

கற்பக மலர் (சிறு கதைகள்)
(ஆசிரியர் - சகோதரி வி. பாலம்பாள்)
மலர் 1 - விருந்தில் விலங்கு - விலை அணு 3.
மலர் 2 - அவள் இஷ்டம் - விலை அணு 3.
ஏழஞு ஸ்டாம்புக்கு 2-புத்தகங்கள் அனுப்பப்படும்.
பீம்தீ பிரசராலயம், மயிலாப்பூர், சென்னை.

பாரத வசனம்.

ஆதிபர்வம் 3-8-0. ஸபா, ஆரஸ்ய, விராட பர்வங்கள் அடங்கியது நூபா 5-0-0. உத்தியோக, பீஷ்ய, துரோண, கர்ண சல்லிய, ஸவுப்திக பர்வங்கள் அடங்கியது 5-0-0. சாந்தி, அநுஶாசனிக, அச்வமேத, ஆச்சரமவாஸ, ஸ்வர்க்காரோணன, முசல, மஹாபர ஸ்தானிக பர்வங்கள் அடங்கியது 5-0-0.

பாலவினோதினி ஆபீஸ், 323, தண்டையார் ப்பேட்டை வண்ணார்ப்பேட்டை போஸ்ட், மத்ராஸ்

NATIONAL
INSURANCE COMPANY, LIMITED.

Head Office :
NATIONAL INSURANCE BUILDING,
• 7, Council House Street, Calcutta.

New Policies Issued in 1931
for over Rs. 1,32,33,000

Showing an increase over
the New Business figure
for 1930 of 16.54 %

Claims paid up to end of
1931 over Rs. 90,00,000

Invested Funds amount to over Rs. 1,75,00,000

LOW RATES LIBERAL CONDITIONS
NEW TABLES NEW BENEFITS

For particulars & Agencies please write to:

R. G. DAS & Co., OR The Branch Secretary,
Managers. Madras Branch,
113, Armenian Street,
Madras.

FIRE & ACCIDENT RISKS
covered by
NATIONAL FIRE

AND
GENERAL INSURANCE COMPANY Ltd.,
NATIONAL INSURANCE BUILDING,
7, Council House Street, Calcutta.

The Branch Secretary,
Madras Branch,
113, Armenian Street, OR R. G. DAS & Co.,
Managers. Madras.